

ITALIEN SIGER NEJ TAK TIL RENZI OG EU!

1,3 millioner italienske arbejdere gik 21. oktober i generalstrejke

**TEMA: STOP LØKKES NYE
ARBEJDSGIVERREGERING**

**Europolaftale respekterer ikke det danske Nej
Al magt til maden**

Kort status på 2016

Jorden er ikke gået under, som nogle sekter der afventer dommedagens triumf havde beregnet. 2016 har mere været i den retning, som blev ridset op i nytårslederen i Arbejderpartiet Kommunisternes nytårsudtalelse 'Stormvarsel: Udsigterne for 2016'. Her hedder det:

"Verden balancerer konstant på afgrundens rand, tæt på at blive opslugt af en generel krig og fornyet global økonomisk krise. Der er stormvarsel!"

Der raser krig udadtil og indadtil. Imperialistisk røverkrig. Klassekrig mellem kapitalister og arbejdere, mellem et fåtal af superrige og deres regeringer og statsapparater på den ene side og den brede befolkning på den anden.

En ny verdenskrig kommer nærmere. Arnestederne for en konflikt, som eskalerer til en stormagtskrig – mellem USA og NATO-landene og Rusland og/eller Kina – bliver stadig flere.

Disse imperialistmagter – og det gælder ikke bare Obamas og Donald Trumps USA, men også Putins Rusland og Xi Jinpings Kina er aktive overalt for at sikre sig afsætningsmarkeder og indflydelsessfærer. Deres modsatte interesser støder stadig oftere sammen."

Donald Trump vil som næste amerikanske præsident ikke have en valgkamp udstrakt over et års tid til at lægge bånd på sig. Trump vil sætte fuld fart på sin neokonservative politik. Hans regering domineres af generaler og milliardærer. Wall Street-spekulanterne er dækket ind med en tidligere chef for Goldman Sachs, mens de fossile brændstoffer med de globale olieinteresser varetager udenrigsministerposten med en topdirektør fra Exxon. Våbenindustrien er centralt placeret med tre eksgeneraler, der skal bistå Trump i opbygningen af 'verdens stærkeste hær', som et af hans slagord lyder. Et fornyet rustningskapløb sættes i gang, mens Trump-administrationen tilsyneladende skifter fokus fra Rusland til Kina som hovedmodstander.

USA er en svækket supermagt, og EU ligner et eksperiment i opløsning. Der er ingen folkelig opbakning til en stadig snævrere overstatslig union med en nyliberal politik til gavn

for monopoler og rigmænd, mens arbejderne og den brede befolknings økonomiske og sociale stilling er forværret over de sidste årtier i lighed med USA. Inden for et år har EU lidt fire store nederlag ved valgene. Først Danmark i december 2015 med et nej til at opgive retsforbeholdet, så Holland med et nej til handelsaftalen mellem EU og Ukraine, så det for EU smertelige Brexit (som Trump omfavner) og senest den 4. december en tabt folkeafstemning i Italien, der skulle skræddersy den italienske forfatning til EU.

Alle steder har det været en klasseprotest, en social og politisk protest, et nej til mere EU, monopolerne og eliten. Unionspolitikkerne er ude af stand til at ændre kurs: De kender kun en vej – mere union, at fastholde drømmen og kursen mod EU som militariseret global supermagt. En garanti for nye og endnu skarpere klasse-sammenstød.

- Vores udenrigspolitik er, at vi følger det, amerikanerne beder os om, sagde Liberal Alliances partiformand Anders Samuelsen før han blev udenrigsminister. Sådan har det også været med Fogh og Løkke som regeringschefer. Der er ingen ændring i det. Og der er ingen ændring i den tredje Løkke-regerings politik,

der blev dannet uden folketingsvalg. Det er krigsdeltagelse udadtil og klassekrig indadtil.

Imod imperialismens og monopolernes politik erklærer de marxistisk-leninistiske partier i CIPOML fra deres verdenskonference i Danmark i oktober:

'Vi vil styrke vores deltagelse i arbejderklassens og massernes kampe på basis af arbejderklassens enhed og dannelsen af folkefronter for at gå op imod de nyliberale angreb, krigene, militariseringen, fasciseringen og oprettelsen af politistater.'

Det er et løfte om at rejse arbejderklassen til modstand og kamp. Der er to klasser, der støder mod hinanden, selvom den ene – den største og på sigt stærkeste – er udelukket fra de borgerlige medier.

Redaktionen 13. december 2016

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2016

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

20. januar 2017

Deadline næste nr. 13.01.17

Opfordring til modstand: Stop Løkkes nye arbejdsgiverregering

Af Arbejderpartiet Kommunisterne/APK

Lars Løkkes arbejdsgiverregeringer er den herskende klasses valg. Derfor er hans regering nr. 3 indsat, uden at vælgerne er spurgt, efter hans rene Venstre-regering måtte give op pga. den folkelige modstand og modsætninger i forhold til dens støttepartier.

VLAKE-regeringen er ikke 'en ny start'. Den er den direkte forlængelse af den tidligere regering. Den ændrer ikke politik på noget væsentligt punkt. Den sorte finanslov for 2017 og 2025-planen, med justeringer og skærper, er intakte. Hævet pensionsalder, SU-nedskæringer og nye skridt til kapitalistisk nyordning af arbejdsmarkedet er stadig på dagsordenen. Regeringsgrundlaget er igen skrevet af efter Dansk Arbejdsgiverforenings oplæg. Det er kapitalistklassens plan for et skævt, asocialt og velfærdsfattigt Danmark.

Flertallet af danskere skal betale dyrt for, at de rige kan blive rigere. For øgede profitter, lavere erhvervsskatter og lavere topskat. Prisen er reallønsfald, massive sociale nedskæringer, dansk deltagelse i blodige imperialistiske krige, gigantisk oprustning med milliarddyre kampfly og et dyrt og fejlslagent EU-medlemskab.

Løkke har erklæret, at sulten skal komme tilbage. Det er lykkedes med konstanthjælpsreformen, 225-timers-reglen og de øvrige nyliberale nedskæringsreformer. Løkke og Co. skaber bevidst 'en sulten og syg underklasse', som det træffende er sagt.

Løkke-regeringerne er en garanti for fortsættelse af katastrofekursen – på trods af en stadig voksende folkelig modstand på alle områder. Derfor tager den også nye skridt til oprustning af politi og øget overvågning, hen imod en politistat.

Man skal ikke gøre sig forhåbninger om, at Løkke og Co. bliver væltet af det nuværende folketing. DF vil sikre re-

geringen til gengæld for enkelte sociale indrømmelser og mange udlændingestrømninger. S, Radikale og SF udgør ingen konsekvent opposition. De er gået samme vej som Løkke og er med-

nelsesalliancen' mod de planlagte SU-nedskæringer og forringelser af uddannelserne. Krigsmodstanden mod krige og kampfly styrkes. EU-modstanden vokser.

Stop Løkke & Co!

ansvarlige for samme politik, også som regering. Samtidig søger Løkke med løftet om nye trepartsforhandlinger at få LO-toppen til blive ved med at holde fagbevægelsen i ro og undertrykke arbejdernes protest.

Skal nedskærings-, krigs- og EU-politikken stoppes, må modstanden organisere sig og opbygges uden for parlamentet. Appeller til den parlamentariske 'opposition' eller til fagtoppen er helt utilstrækkelige. Kun en massiv og bred folkelig bevægelse, en folkealliance af det folkelige flertal, af alle, der rammes af VLAKE-regeringens reformer og planer, kan imødegå angrebene.

Protesterne er allerede i dag omfattende: 'Velfærdsalliancen' har demonstreret mod de brutale årlige nedskæringer af de kommunale budgetter, 'Uddan-

Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer alle reformramte til at rejse sig til modstand. Vi opfordrer de unge til at forstærke deres protester. Vi opfordrer den nuværende generation af forældre i børnefamilier på arbejdsmarkedet til at gå til modstand: Det er både jeres børn og jer selv, der skal berøves et godt liv, en fremtid og en sikker alderdom. Vi opfordrer alle på vej ud af arbejdsmarkedet til ikke at finde sig i højere pensionsalder og ringere livsvilkår.

Vi opfordrer alle folkelige bevægelser og organisationer, alle progressive faglige og politiske kræfter til at gå sammen om at skabe den brede folkealliance, der kan stoppe Løkke og Co. og få Danmark vendt om.

**STOP LØKKE OG VLAKE!
STOP EU! STOP KRIGE OG OPRUSTNING!**

RUL REFORMERNE TILBAGE!

3. december 2016

Den beskidte 2025-plan skal reddes med en regeringsomdannelse

Venstre-regeringen fik lige op til partiets landsmøde gennemført en stribe reaktionære forlig til vedtagelse i folketinget: den kulsorte Finanslov 2017 sammen med resten af blå blok, et nyt system for ejendomsvurderinger og en afskaffelse af PSO-afgiften, betalt med skatteforhøjelser i bunden.

Der afsættes seks milliarder til en delvis genopbygning af et nedbarberet skattevæsen, som har kostet samfundet tocifrede milliardbeløb pga. international svindel og monopolernes skatteunddragelser.

APK's formand Dorte Grenaa siger:

– Nu skal den reaktionære stribe love igennem folketinget. Finanslov 2017 bør ledsages hele vejen igennem af fornyede folkelige protester i gaderne. En eventuel ny blå trepartiregering bør mødes med protester og kamp fra dag 1.

Løkke-regeringen har på rekordtid gjort sig dybt forhadet bredt i befolkningen. Konsekvenserne af mange års nedskæringsreformer er blevet synlige overalt, med kontanthjælpsloft og integrationsydelse som nogle af de seneste elementer i en bevidst fattigdomsskabende politik, der i særlig grad retter sig mod de svageste i samfundet – syge, arbejdsløse, flygtninge og indvandrere.

Den folkelige modstand mod nedskæringsreformerne, som slår igennem overalt i samfundet og folks dagligdag, i kommuner og lokalområder, i institutioner og den daglige husholdning, er vokset til stadighed. Forskellige grupper og lag, der rammes, er gået til kamp imod dem og forsøger at danne en folkealliance for at sætte en stopper for nyliberalismens hærgen.

Samtidig er Løkke-regeringen i parlamentariske vanskeligheder på grund af modsætninger blandt dens støttepartier i blå blok. Ikke mindst Liberal Alliances ultimative krav om topskattelettelser på fem procent til den forkælede overklasse har fået regeringens parla-

mentariske spil til at gå i hårdknude.

I første omgang adskilte man derfor forhandlingerne om finansloven for 2017 fra 2025-planen, der betyder et endeligt opgør med den danske og nordiske velfærdsmodel, selvom de hænger fuldstændig sammen og finansloven skal ses som et første skridt i gennemførelsen af 2025-planen.

Næste skridt er udspillet fra Venstres landsmøde: invitationen til Liberal Alliance og De Konservative om at indgå i en blå tre-parti-regering med Dansk Folkeparti som støtteparti. Dermed håber Løkke og Hjørt Frederiksen at få LA til at droppe sit ultimative krav om 5 pct. topskattelettelser inden jul og genoptage de afbrudte forhandlinger om 2025-planen.

Arbejdsgivernes VLAK-regering

Dansk Folkeparti vil formentlig gerne optræde i rollen som eneste støtteparti uden for regeringen, fordi det så vil kunne afkræve konkrete indrømmelser i forhold til al lovgivning og fortsat forsøge at fremstå som de ældres og den lille mands støtte, selvom svindelsager og politisk fup har givet det store skrammer.

Et folketingsvalg i dag ville betyde et stort smæk til blå blok og store fremgange for den parlamentariske opposition, ikke mindst Alternativet og Enhedslisten.

Om det reaktionære puslespil går op

som beregnet står tilbage at se. Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer til, at den folkelige modstand mod finanslovsforslaget og 2025-planen forstærkes.

– Venstre-regeringen har været en ren arbejdsgiverregering. En regering af tre blå partier vil yderligere styrke en brutal nedskæringspolitik, der retter sig mod det store flertal: arbejdere, unge, kvinder. En politik ene og alene til gavn for de rige i landet, for kapitalen, siger Dorte Grenaa.

På Venstres landsmøde roste Lars Løkke sig selv og regeringen for, at de var kommet temmelig langt med gennemførelsen af deres politik. Han tænkte måske på sit program fra 2012, hvor han erklærede:

– Det skal ikke længere være forbundet med større prestige at gå på passiv forsørgelse end at have et arbejde i en opvask. Vi skal have sulten tilbage.

Sulten er her. Regeringens lovede arbejdspladser og væksten er udeblevet.

19. november 2016

Ingen tillid til Løkke 3: Arbejdsgivernes VLAK-regering

Lars Løkke kalder sin nye flok ministre for 'trekløver-regeringen'. Men der er intet grønt i den. Den er sort på sort. Fra miljø- til socialpolitik, fra uddannelsespolitik til arbejdsmarkedspolitik. Det er en regering, der fortsætter nedskærings- og reformpolitikken på det store flertals bekostning. En regering for oprustning og krig. En nyliberal EU- og globaliseringsregering. En ny arbejdsgiverregering.

Treparti-regeringen kan hedde VLAK efter partibetegnelserne, eller VKI efter partibogstaverne. Men en 'trekløver-regering' bliver den aldrig.

Ved den flove selvhyldest ved præsentationen påstod Løkke, at indbyrdes 'tillid' var karakteristisk for danskerne. Sikkert i forventning om, at det kan smitte af på synet på hans regeringsprojekt nr. 3. Men han kunne lige så godt have nævnt 'realisme' eller 'nøgternhed' som et kendetegn.

En nøgtern vurdering vil konstatere, at VLAK-regeringen ikke bliver mødt af 'tillid', men af mistro, skepsis og modvilje fra et flertal af danskerne. Med mistillid baseret på tidligere erfaringer med Løkke-regeringerne, arbejdsgivernes førstevalg til at gennemføre deres politik for øgede profiler. På arbejdernes og det store flertals bekostning. Finansieret gennem år med velfærds-slagtninger, beskæring af sociale ydelser og faldende realløn.

Det katastrofale kontanthjælpsloft og de fleste andre asociale tiltag har Løkke og Co. skrevet direkte af efter arbejdsgiverne. Deres 'vækstplaner' stammer f.eks. fra DA's 'Veje til at øge beskæftigelsen i Danmark' fra 25. marts 2015, som har været en ledestjerne for den rene Venstre-regering og er det for den nye opsupplerede mindretalsregering af tre blå partier. Den udgør et vigtigt element i det 85 sider lange regeringsgrundlag.

Angiveligt (dvs. ifølge de borgerlige medier) er den indtil nu siddende Løkke-regerings 2025-plan droppet – men

hovedretningen og alle dens hovedelementer er intakte. Den er en del af regeringsgrundlaget.

Dansk Arbejdsgiverforening 'kvitterer for et ambitiøst regeringsgrundlag':

"Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti har i dag fremlagt et ambitiøst regeringsgrundlag. Regeringsgrundlaget er et vigtigt skridt på vejen til at ruste Danmark til vækst. DA opfordrer Folketinget til at støtte op om de bebudede tiltag."

De Konservative har været Venstre-regeringernes trofaste fæller i krigene udadtil og klassekrigen indadtil. Anders Samuelsen og hans Liberal Alliance er til gengæld nye i regeringssammenhæng. Partiet har ultimativt krævet topskattelettelse på 5 pct., men var let at købe til at droppe det ultimative til gengæld for ministerbiler.

Målet for regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening er stadig topskattelettelse og skattelettelse for erhvervs-livet. De vil ikke tøve med at pålægge de fattigste nye skatter og afgifter. I skærende kontrast til deres løfter har de allerede hævet bundskatten i forbindelse med finanslovaftalen for 2017 og afskaffelsen af PSO-afgiften til fordel for virksomhedsejerne.

Det er først og fremmest Dansk Folkeparti, der ynder at optræde som blå bloks 'sociale samvittighed', der skal lægge stemmer til at sikre et flertal for fortsættelsen af den nyliberale nedskæringsfelttog efter slagtingen af den danske velfærdsmodel. Løkke-regeringen har fået et godt råd fra den reaktionære guru Asger Aamund: 'Giv DF alt, hvad de vil have på udlændingepolitikken – så vil de gå med til det meste.'

Med DF som 'social samvittighed' er ikke bare indvandrere og flygtninge blevet jagtet vildt, det er kontanthjælps- og dagpengemodtagere også. De fattige er blevet flere, og ludfattige. Sulten er vendt tilbage, som det har været Løkkes erklærede mål. Og Dansk

Folkeparti er altid gået med til det hele for stramninger af udlændingepolitikken. Sociale nedskæringer, oprustning, krige. DF tager det hele med. Mere Union: DF lever med det, mod indrømmelser og lidt afpudsning af glorien som de ældres beskytter. Og mere til politiet, som VLAK-regeringen også ønsker – det er lige DF.

Og hvis DF ikke kan være der i et konkret spørgsmål, så kan andre være villige til at drive regeringspolitik med VLAK. De Radikale, f.eks. Og Socialdemokratiet, f.eks. Det gammelkendte parlamentariske spil kan genoptages, selvom Løkke og Co. og hele 'det borgerlige Danmark' godt ved, at den har et klart flertal i befolkningen imod sig.

VLAK-regeringen vil ikke bare gennemføre Danmarkshistoriens største våbenindkøb med F35-krigsflyene. Den vil også øge militærbudgettet kraftigt og hurtigt hen imod de 2 pct. af statsbudgettet, som USA forlanger af NATO-medlemmerne. Den vil fortsat være med i front i USA's krige. Og selvom den kan ymte en kritik i retning af EU og Bruxelles, bestræber den sig på at gennemføre EU-diktaterne til punkt og prikke. Den vil fuldstændig afvise en ny dansk folkeafstemning om EU-medlemskab efter det britiske Brexit. Dansk Folkeparti støttede ikke det britiske flertal, som ville ud af EU, men den konservative regering, som ville blive.

Opgaven for de progressive kræfter i dette land må være at mobilisere til modstand mod VLAK-regeringen fra dag 1 og organisere den, så den bliver synlig og slagkraftig. Det betyder blandt andet at kæmpe for at forene og samle de forskellige grupper og kræfter, der rammes af den nyliberale nedskærings-, krigs- og EU-politik. Der eksisterer allerede en bred folkelig modstand mod alle hovedelementerne i den ny Løkke-regerings reaktionære politik.

27. november 2016

Arbejdsgiverregeringens program

Børn, studerende, arbejdere, ældre – det store flertal – skal betale

Det ny regeringsgrundlag fortsætter, hvor den handlingslammede Venstre-regering slap, nu med LA og K inde i folden.

Regeringens program lægger op til omfattende nedskæringer for børn, ældre, uddannelsessøgende, arbejdsløse og syge. Pensionsalderen skal sættes op. Nye EU-reformer skal ramme på arbejdsmarkedsområdet. Privatiseringen skal speedes op, og militærbudgettet skal give plads til kampfly og øget NATO-oprustning.

Retningen fra 2025-planen fastholdes. VLAK varsler ny jobreform, pensionsreform, fuld fart på privatiseringer, højere pensionsalder, nedskæring af SU'en og store forringelser på velfærd. Gennem nye trepartsforhandlinger skal fagtoppen inddrages for at forsøge at sikre arbejdsro på arbejdspladserne for en regering, der vil føre politik for arbejdsgiverne. En 'revideret 2025-plan' bebudes til foråret.

Partiernes krumspring for at markere en selvstændig holdning i hver deres retning har givet det ønskede afkast i form af ni ministerposter i en regering, der udvides med fem – til 22 – alle med ret til bil og pension og børnehjælp. Nye ministerier er skabt. Et særligt ældreministerium er dannet, og et ministerium for offentlig innovation.

Udlanceringer og nedskæringer

Regeringen bryster sig af at gå ind for en beskeden vækst i den offentlige sektor, men den såkaldte vækst på 0,3 % årligt i de offentlige udgifter vil i realiteten betyde nedskæringer på velfærd. Det vil dreje sig om 14,25 milliarder kr. frem mod 2025, når befolkningsudviklingen med flere ældre indregnes. Ifølge vismændene i Det Økonomiske Råd vil en 1,1 % forøgelse af det offentlige budget være et minimum for at opretholde det nuværende niveau.

Konsekvensen vil være nye voldsom-

me forringelser af den offentlige sektor. Der vil blive skåret ned på børn, uddannelser, ældre og syge, udtaler professor ved Institut for Statskundskab ved Aalborg Universitet Jørgen Goul Andersen til Information. Uden at ramme bredt vil så stort et beløb ikke kunne findes. Det betyder også flere fyringer og flere totalnedslidte medarbejdere

Ministerium for 'offentlig innovation' og skattelettelse for de rige

For at sikre hurtige tiltag i retning af privatisering og 'effektivisering' på det offentlige område har man skabt et helt nyt 'ministerium for offentlig innovation'. Et af de annoncerede effektiviseringsforslag er mere IT i forvaltningen.

Man mindes her hvordan SKAT blev hævlet ned til sokkeholderne med løftet om effektivisering gennem IT-systemet EFI, der aldrig kom til at fungere. I stedet har den ene skatteskandale afløst den anden, hvor svindlere i årevis kunne trække penge ud af SKAT og gæld på et tocifret milliardbeløb ikke er inddrevet. Til gengæld kunne systemet godt klare at inddrive gæld fra kontanthjælpsmodtagerne, samtidig med at kontanthjælpsloftet trådte i kraft.

Der skal nedsættes en ledelseskommission, så en 'moderne' ledelse sikres. Det betyder bl.a. mere samkøring mellem offentligt og privat og en større fremdrift for den EU-dikterede liberalisering med forhøjet tempo i udlanceringer.

Det er regeringens klare mål at fortsætte med at benytte skattesystemet til yderligere omfordeling til fordel for

landets velhavere. Målet er stadig, at topskatten skal lettes mærkbart for de rigeste, og med regeringsgrundlaget fortsætter fastfrysningen af skatten for husejere i de næste fire år.

Kampfly og NATO-oprustning

VLAK-regeringen lægger op til en markant forøgelse af militærbudgetterne. En politik lige til tiden, hvor man planlægger indkøb af kampfly uden at have pengene. Hele argumentationen for købet har kørt på, at dette kunne klares inden for det eksisterende militærbudget. Vel vidende at et nyt forsvarsforlig var på vej fra 2017.

Her vil regeringen nærme sig NATO's krav om 2 % af BNP. Penge, der betales med velfærd og giver grundlaget for, at Danmark kan fortsætte som krigsførende nation.

Mindretalsregering holdt oppe af DF

De konkrete forslag til gennemførelse af hele denne nyliberale plan ligger stadig forude og vil blive fremlagt i de kommende måneder. Herefter skal der findes flertal i Folketinget, hvor Dansk Folkeparti ser frem til rollen som tungen på vægtskålen, der først og fremmest vil sikre symbolpolitik omkring den danske grænse og indvandrerfjendsk lovgivning, uden at gå op imod EU eller angrebene på velfærd.

Socialdemokratiet ser også frem til, at 'regeringen kommer i arbejdstøjet', og opfordrer til 'brede aftaler', der sikrer gennemførelse af mere stabile nyliberalistiske reformer. Den overordnede retning for de to varianter af regering er den samme – begge er EU- og NATO-regeringer.

Den nye regering vil være lige så upopulær som den afgåede. Positive forventninger kan ligge på et meget lille sted, og den folkelige modstand må på gaden igen.

Produktionsskoleeleverne siger fra: Nej til halvering af lønnen!

Eleverne på landets produktionsskoler er blandt de mange grupper i samfundet, som regeringen planlægger at tage penge fra, så der kan gives skattelettelser til erhvervsliv og højtlønnede og købet af nye kampfly kan finansieres. Torsdag blev lovforslaget førstebehandlet – mens 5000 produktionsskoleelever demonstrerede og sagde fra.

Med sikker sans for at ramme dem, der har mindst, planlægger regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti at skære en stor del af lønnen på produktionsskolerne væk. Op til 60 % af ydelsen vil blive fjernet.

Elever fra hele landet mødte frem til demonstration to dage i træk, godt forberedt med bannere som "DET BLIVER ET NEJ HERFRA", "UNDER HALV YDELSE FOR HELT ARBEJDE" og "HVORFOR SKAL VI ARBEJDE FOR 10 % AF MINDSTELØNNEN?".

Danmark har rekord i Norden, hvad angår unge, der ikke får en uddannelse, og de øgede adgangskrav til erhvervsuddannelser og gymnasier arbejder i samme retning. En stor gruppe af ungdomsgenerationen bliver betragtet som overflødige i samfundet.

En mulighed for at komme videre er at gå på produktionsskole, der bl.a. kan forbedre muligheden for at komme videre med en faglig uddannelse. Skolerne fungerer som arbejdspladser, og der produceres, som navnet siger, mens der samtidig tilbydes undervisning i grundfag som matematik og dansk integreret i det praktiske arbejde. Eller der undervises i andre elementer som konfliktløsning eller planlægning. Ting, der kan hjælpe til at gøre eleverne klar til en uddannelse. 15.000 unge går i dag på en produktionsskole, og produkterne fra skolen sælges under almindelige markedsbetingelser.

Der er ikke tale om en fleksibel arbejdsdag, hvor man f.eks. kan have et arbejde ved siden af. Alligevel argumenterer regeringen med, at eleverne

skal stilles 'lige' med unge under uddannelse på SU.

"Det hedder jo en skole," udtaler Venstres undervisningsordfører, Anni Matthiesen.

Dansk Folkeparti, der tidligere har erklæret sig som modstandere af at skære på ydelsen for eleverne på produktionsskolerne, står nu sammen med resten af blå blok bag aftalen om at skære ned på ydelsen for både udeboende og hjemmeboende.

Til kamp mod VLAK

"Vi er parate til både at give og tage," udtaler undervisningsordfører Jens Henrik Thulesen Dahl. DF er nemlig "et ansvarligt parti, der er gået til finanslovsforhandlingerne uden ultimative krav".

Samme linje vil sandsynligvis blive praktiseret, når VLAK-regeringen går videre med den nye udgave af 2025-planen. Der kan gives og tages.

For hjemmeboende elever over 18 år vil skoleydelsen blive skåret fra 3.854 kroner om måneden til 1.516 kroner, hvis de nye regler bliver gennemført. For udeboende bliver den skåret ned fra 7.154 til 5.416 kroner om måneden.

Nedskæringen vil gøre det umuligt for

eleverne at klare sig selv. Det vil ikke være muligt at betale basale nødvendigheder som mad og husleje. At tage et arbejde ved siden af vil ikke være en mulighed – eleven er allerede på arbejde.

Nedskæringen vil stille en elev på produktionsskole dårligere, end hvis den unge er på kontanthjælp – et frontalangreb på ufaglærte unge og deres muligheder.

De studerendes Fællesråd m.fl.

Den 13. december tog en gruppe elever og studerende afsted til Christiansborg, for at aflevere 72.000 underskrifter mod det absurde uddannelsesloft, som Venstre, Danmarks Liberale Parti, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti har tænkt sig at stemme igennem Folketinget inden de går på juleferie.

Underskriftsindsamlingen blev startet af en gruppe studerende fra kollegiet Regensen, og på lidt over en uge er den blevet delt vidt og bredt.

"De kan regne med, at vi bliver ved med at kæmpe for retten til at vælge om og blive klogere!

Vi ses til Manifestation: **Nej til uddannelsesloft!** 18. december kl. 15 - Frue Plads, 1168 Kbh K

Magten over Arktis skal sikres

Regeringen afsætter 120 millioner om året til militarisering

Regeringen lagde i juni sin NATO-koordinerede analyse af situationen omkring Arktis frem i en rapport, og nu bevilger regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti og Radikale Venstre 120 millioner årligt til at følge op på planerne om militarisering.

Baggrunden er en ikke mindst en intensiveret jagt på råstoffer i de områder, der i stadig højere grad bliver isfri pga. klimaforandringerne. Regeringen beskriver det selv på denne måde:

”Klimaforandringerne bevirker en øget geografisk tilgængelighed i det arktiske område, hvilket bl.a. har øget opmærksomheden på udvinding af naturressourcer samt større kommerciel og videnskabelig aktivitet. Arktis’ geopolitiske betydning i de kommende år vil blive stadig mere betydningsfuld.”

Danmark har gennem Grønland lagt billet ind på rettighederne til en meget stor del af undergrunden omkring Nordpolen, og kravet står i kø til at blive behandlet i FN. Så både dette område og farvandene omkring Grønland og Færøerne skal i regeringens og NATO’s plan sikres militært.

De 120 millioner skal anvendes til at ”styrke overvågning, kommando, kontrol og kommunikation og operative

indsatsenheder” til sikring af USA’s, NATOs og Danmarks geopolitiske- og råstofmæssige interesser.

Arktis i fokus

Regeringen m.fl. forsøger at gøre planerne spiselige ved at pakke dem ind i en tilforladelighed af civile og almennyttige tiltag som forbedret redningstjeneste og miljøovervågning.

Udvidelse af Arktisk Kommando, miljøskandaler, grønlandsk hjemmeværn

Der er allerede etableret en Arktisk Beredskabsstyrke, anskaffet et tredje inspektionsfartøj samt anskaffet ni nye skibsbaserede helikoptere, der blandt andet vil komme til at flyve fra inspektionsskibene i Arktis.

Grønlands Kommando blev omdøbt til Arktisk Kommando, da det danske militær flyttede til Nuuk fra flådeba-

sen i Kangillinguit (Grønnedal) i 2012. Nu er det planen at genåbne en base her som et ”strategisk, logistisk støttepunkt”. Da militæret flyttede herfra, efterlod man sig et enormt miljøsvineri til den grønlandske befolkning og hjemmestyret. En olieforurening fra 70 års tilstedeværelse anslået til en oprensningsudgift på 100 millioner kr.

Nu i 2016 er der stadig ikke ryddet op, og ingen aftaler herom er indgået. Grønland stiller krav om oprydning til Danmark, og til USA for deres miljøsvineri, der også indbefatter radioaktiv forurening.

Grønnedal indgår ikke i rapportens analyse af NATOs militære behov, og den tidligere chef for Arktisk Kommando Per Starklint vurderer, at genetableringen af basen kan være et taktisk fif for at komme uden om forpligtelsen til at rydde op. Samtidig lokker man med vækst og arbejdspladser.

Endelig er det en del af regeringens plan at gennemføre et pilotprojekt, hvor man opbygger et grønlandsk ’hjemmeværn’, en frivillig beredskabsorganisation i Grønland, der skal kunne arbejde i tilknytning til danske Hjemmeværnsfolk, der kan hidkaldes under Arktisk Kommando.

Alt i alt er der fuld fart på NATO-militariseringen af det arktiske område.

Grønland på vej mod selvstændighed

Kommission skal udarbejde grundlov for uafhængig stat

Det grønlandske parlament Inatsisatut (Landstinget), har besluttet at nedsætte en forfatningskommission, der skal udarbejde en grundlov for et selvstændigt Grønland. Det vil sige en forfatning, der sigter på at gælde, efter Grønland bliver en uafhængig nation med kontrol også over naturressourcer og udenrigspolitik.

Den grønlandske befolkning ønsker at træde ud af Rigsfællesskabet med Danmark og dermed afslutte en lang vandring fra koloni over ’selvstyre’ til selvstændig nation.

Det er det, som afspejles i den hurtigt truffe beslutning om nedsættelse af forfatningskommissionen. Alle grønlandske partier med undtagelse af det borgerlige Demokraterne stemte for.

De tre partier Siumut, Partii Naleraq og Inuit Ataatigitiit fejrede beslutningen som historisk. De har dannet regering siden slutningen af oktober for at bane vej for selvstændighed.

– Grønland er uigenkaldeligt på vej mod selvstændighed, og denne proces

kræver ikke alene politisk stabilitet, men også national samling, hed det i erklæringen ved regeringsdannelsen i oktober.

– Det er en stor dag, sagde Ane Hansen fra IA om kommissionsnedsættelsen. Hun ser beslutningen som fortsættelsen af 70’ernes kamp for selvstændighed.

Vejen til selvstændighed vil stadig være torneret. Grønland er økonomisk afhængig af bloktilskud og militært i praksis indrulleret i NATO under amerikansk kommando.

Mere end hvert fjerde barn i EU er fattigt

Den Europæiske Union er en social katastrofe for flertallet af borgerne. Antallet af fattige familier og af fattige børn holder sig mere end otte år efter 'finanskrisen' på et rekordhøjt niveau.

Propagandaen for Den Europæiske Union har altid fortalt, at Unionen skaber vækst og social fremgang for borgerne. Men i 2016 lever mere end hvert fjerde barn i Unionen en fattigdomstruet tilværelse, ifølge EU's egen statistiskmyndighed Eurostat.

En nyliberal økonomisk globaliseringspolitik er traktatfæstet i EU og obligatorisk for medlemslandene.

Det er en fattigdomsskabende politik, som gennemføres i samtlige lande. Et af dens formål er – med journalisten og bloggeren Johnny Larsens ord – 'at skabe en sulten og syg underklasse, så den gældsfængslede middelklasse og den del af arbejderklassen, der stadig har arbejde, har noget at være bange for'.

I EU som helhed forværredes fattigdomssituationen stærkt med den økonomiske krise i 2007-08, og den er kun minimalt forbedret siden. 26,9 procent af børnene i EU kategoriseres som fattige og fattigdomstruede. Det er 25,3 millioner børn.

Ifølge Eurostat henregnes de til den gruppe, hvis de lever i en familie, hvis indtægter ikke modsvarer dens behov, lever med en utilstrækkelig materiel standard, og/eller deres forældre kun har lidt eller ikke noget arbejde.

Eurostats tal er fra 2015 og tidligere. I et land som Danmark, der ligger i den bedre del af skalaen, har kontanthjælpsloftet og integrationsydelsen

EU og børnene

sendt yderligere titusinder af børn ud i fattigdom. I Danmark opgøres andelen af fattige børn til 15,7 procent, i Finland til 14,9 pct. og i Sverige til 14 pct. Det er mellem hvert sjette og hvert syvende barn.

Andelen af fattige børn i EU er ikke overraskende størst i Rumænien og

Bulgarien, som blev udsat for en nyliberal chokkur efter 1989 og derpå opslugt i EU med løfter om fremgang – men lider af permanent lavvækst, som tvinger mange til at søge arbejde andetsteds i Unionen. Her er næsten halvdelen af børnene i fattigdomskategorien – henholdsvis 46,8 og 43,7 pct.

Men også i gamle unionslande som Grækenland, Spanien og Italien er mere end hvert tredje barn fattigdomsramt. Andelen er henholdsvis 37,8, 34,4 og 33,5 pct. Disse lande er særlig hårdt ramte af den økonomiske krise og EU's asociale politik.

I det tidligere østland Ungarn, som fremhæves for at klare sig godt i EU, er andelen af fattige børn 36,1 pct.

EU betyder ikke social og materiel fremgang for befolkningerne. Den nyliberale politik gør en lille overklasse og nogle milliardærer superrige. Det store flertal ser reallønnen og levestandarden synke og frygter, at de selv og deres børn havner i 'den sultne og syge underklasse', der allerede er en realitet.

Her finder man den egentlige rod til den stadig voksende modstand mod elitens og overklassens EU-unionsprojekt, som er så fuldstændig uforståelig for de unionsglade nyliberale politikere og mainstream-medierne.

EU vil luske nye GMO'er igennem – Etisk råd anbefaler GMO

Et snævert flertal i Etisk Råd har besluttet at anbefale brugen af genmodificering, GMO, i fødevarer. Deres argumentation er ren efterplapren af firmaer som Monsanto-Bayer og de amerikanske fødevaremyndigheder. På samme tid fifler EU-Kommissionen med at holde de nyeste GMO-teknikker uden for regulering, mens de så diskret som muligt forsøger at få to nye GMO'er godkendt på trods af kritik af deres effekt på sundhed og miljø.

'GMO afhjælper sult i verden og adskiller sig ikke fra naturlige fødevarer,' var essensen af holdningen hos et flertal i Etisk Råd. Begge dele er forkert

og ren afskrift af industriens egne kampanjer.

Den effekt, der til gengæld er helt sikker, er det stærkt øgede forbrug af sprøjtegift, men den tages overhovedet ikke i betragtning. Heller ikke advarsler om teknikkens risiko for sundheden og spredningen til andre afgrøder og til naturen tages med i overvejelserne.

I virkelighedens verden betyder GMO i fødevareproduktionen, at firmaer som Bayer-Monsanto sælger patenterede frø i kombination med sprøjtegift. Fattige bønder bliver gjort afhængige og betaler ågerpriser for både frø, kunst-

gødning og sprøjtemidler. Deres produktion bliver baseret på den kemi, der udgør en væsentlig del af forretningen for de multinationale agrokemiske firmaer. Det drejer sig ikke om at udrydde sult, men om at gøre hele lande afhængige og sikre et fast marked.

'Vi vil redde verden fra sult'-argumentet er gennemhullet af tørre tal. Efter at GMO-afgrøder har været produceret i en årrække, kan man konstatere, at genmodificering ikke har øget produktionen.

En undersøgelse offentliggjort i New York Times viser, at i de sidste 20 år,

hvor GMO har været anvendt i amerikansk og canadisk landbrug, men kun i meget beskedent omfang i europæiske lande, har kurven for væksten i udbyttet været ens.

Sult skyldes i det hele taget ikke mangel på fødevarer globalt, men at en stor del af verdens befolkning er for fattige til at købe dem.

I GMO-afgrøderne optræder desuden nye problemer med resistens over for sprøjtemidler, der har betydet, at nye og stærkere midler tages i brug i en stadig mere giftig cocktail.

Er produktionen ikke øget, så er det til gengæld sket for profitten hos firmaer som Monsanto og Syngenta, der har seksdoblet deres omsætning over de sidste 15 år.

GMO

I Europa har modstanden mod GMO indtil videre forhindret, at GMO er udbredt i fødevarer, mens husdyrfoder i ikke-økologisk produktion overvejende er genmodificeret. Men monopolerne har ikke givet op i forhold til det europæiske marked for fødevarer.

Nye teknikker er under udvikling, og lobbyisterne forsøger at holde dem uden for regulering. Lykkes det for dem, vil GMO med ét slag være at betragte som naturlige afgrøder, ganske som i USA. EU-Kommissionen har ikke lagt sig fast på en beslutning, men den nye teknik indgår i forhandlingerne om TTIP mellem EU og USA. Forhandlingerne er ganske vist stødt på grund på baggrund af den massive modstand, og er nu ifølge Merkel og Obama 'lagt på hylden', men det betyder ikke, at TTIP er opgivet.

I forhandlingerne har USA krævet, at de nye GMO-teknikker ikke skal reguleres under de gældende regler for GMO i EU-landene. De skal blot være lovlige og frit kunne indgå i fødevarer-cirkulationen helt uden mærkning.

USA's pres på at tillade de nye teknik-

ker under TTIP og gøre det til et krav i aftalen fik EU-kommissionen til at udsætte deres vurdering, der ellers var fastsat til 2015.

Lige nu presser EU-kommissionen på for nye dyrkningstilladelser. De håber at kunne gå under nyhedsradaren, mens fokus har været på vedtagelsen af CETA og udsættelsen af TTIP. Mødetidspunkter og dagsordener er blevet forsøgt skjult, og spørgsmål fra organisationer er ikke besvaret.

Det drejer sig om to nye genmodificerede majstyper fra Pioneer (1507) og Syngenta (Bt11), samt en fornyelse af Monsantos MON810. Ender det med en ny godkendelse, vil det være den første i 18 år.

EU's fødevaremyndighed EFSA har givet grønt lys for de nye majs på baggrund af en mangelfuld undersøgelse og uden at forholde sig til, at en af dets egne paneldeltagere, den franske allergieksperter Jean-Michel Wal, er kommet med advarsler. Der er mistanke om, at majs med tilsvarende gener som disse har allergifremkaldende egenskaber. Wals kritik retter sig også mod EFSA's generelt lemfældige undersøgelsesmetoder og manglende lyst til at inddrage ny viden.

Cøliaki og andre former for allergi er stærkt på vej frem, og GMO's indflydelse på immunsystemet bør undersøges. De to nye majstyper producerer selv en gift, der virker mod skadedyr, mens den skadelige virkning på andre insekter kun er mangelfuldt undersøgt, lyder nogle af advarslerne fra forskere.

Også bufferzonen, der kræves omkring GMO-dyrkning, vil EU-kommissionen ændre. Den alt for ringe bufferzone på 30 meter fjernes nu helt i deres oplæg til de nye godkendelser. Kun et par meters buffer til beskyttede naturområder vil blive krævet, og oprettholdelsen af denne vil ikke blive kontrolleret af myndighederne, men blive overladt til biotekfirmaet!

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@ap2000.dk

Al magt til maden!

Lone Vitus om økologi, GMO, sprøjtegift og madoprør fra neden

Oktober Radio i Århus har været på udflygt og talt med Lone Vitus og Søren Kvist. De driver det lille økologiske landbrug Brandbygegaard tæt ved Odder i Østjylland og har samtidig engageret sig i den offentlige debat om landbruget og fødevarereproduktionen i Danmark.

Lone Landmand og Søren Sørøver, som de også kalder sig, har netop udgivet en ny kogebog med egne udvalgte opskrifter. Det er deres bedste forretter, salater, hovedretter, desserter, kager og syltede sager.

Den gode mad er ikke et marketingstunt, som de skriver i bogen: "Mad er ikke bare mad, og en opskrift er ikke bare en opskrift. Det afgørende er den omhu og omtanke, der lægges i valget af råvarer og i tilberedningen. Er hjertet med, bliver mad en gave, der indeholder så meget mere end næring til kroppen – mad kan skabe inderlig glæde, føre mennesker sammen og ændre verden. Al magt til maden!"

Det er en bog fyldt med god stemning, hvor de fortæller alle de gode historier og formidler glæde og positive oplevelser. Glæden ved at spise ordentligt og dyrke råvarer selv, hvis man har muligheden, og holde dyr på en god måde er en stærk drivkraft, der forandrer tilgangen til mad.

Det skinner tydeligt igennem siderne, at landmanden og sørøveren har haft meget fornøjelse ud af at samle de mange billeder og små tekster sammen med deres egne opskrifter. Og deres håb er, at det smitter af på læserne, så det økologiske valg bliver lettere.

Lone fortæller, at de laver madmærker på gården tre gange om året. Et i forsommeren, et i sensommeren og et jule-madmarked.

Her inviterer de andre økologiske småproducenter af mad og drikkevarer, altså små håndværksproducenter. Og så kommer de og stiller op i træladen, og en masse mennesker kommer til fra nær og fjern for at smage og købe de forskellige varer.

I højsommeren er Restaurant Dome-

Søren Kvist og Lone Vitus med deres nye madbog

stic sammen med Restaurant Hærværk også at finde på Brandbygegaard. Det er to restauranter fra Århus, der har specialiseret sig i økologiske råvarer fra nærområdet.

Man kan dele økologerne op i to grupper:

Der er dem, der er båret af en eller anden idealisme, og som arbejder på at skabe fødevarer med et miljømæssigt og bæredygtigt grundlag.

Al magt til maden

Og så er der en masse landmænd, der er lokket ud i det, fordi det rent faktisk begynder at se økonomisk forsvarligt ud. Man kan håbe på, at de, når de selv oplever, hvordan naturen begynder at blomstre på deres ejendom, så også bliver entusiaster hen ad vejen, og det ikke kun er et økonomisk spørgsmål.

De første økologer, som har banet vejen, har bestemt ikke gjort det for pengenes skyld. Der har ikke været meget at komme efter, hverken økonomisk eller i forhold til folkelig opbakning. Men det har været ud fra tanken om,

at hvis vi ikke ændrer dyrkningsmetoderne fundamentalt, hvis ikke vi dyrker økologisk, så er vi på den helt gale vej.

Rigtig mange af de små producenter er entusiaster, og de vil gerne lave de bedste produkter, så derfor ser man typisk, at kvaliteten er helt i top. Men alting skal ikke nødvendigvis gøres op i den bedste smag, når det handler om redde miljøet.

Når man har en grundviden om, hvordan konventionelle dyr bliver behandlet, hvad de bliver fodret med, og hvor elendige slagterierne tit og ofte er til at forædle kødet, så kan man have en god smag i munden, når man køber en råvare, hvor man ved, at dyrene har haft det godt.

Flertal i Etisk Råd anbefaler GMO-afgrøder

Den store problematik med GMO-afgrøder ligger i, at de, der udvikler de genmodificerede afgrøder, er store kemi-firmaer.

Så selv om de dækker sig ind under, at man kan få planter til at lave medicin eller udvikle planter, der kan gro i saltvand, klare ekstrem tørke eller ekstrem

regn, eller hvad det nu måtte være, så er det ikke dér, arbejdet bliver lagt. Det bliver lagt i at lave afgrøder, der kan holde til de sprøjtegifte, som kemi-firmaerne selv udvikler og sælger.

Da Etisk Råd for nylig tog stilling til fordel for GMO, tog de ikke stilling til den store mængde gift, der følger i halen på de genmodificerede afgrøder, kun til skønmaleriet. Etisk Råd var splittet om beslutningen, der kun blev vedtaget med et snævert flertal. Men det er dybt problematisk, at det fremover kommer til at være grundlaget for regeringens politik.

En del af problemet kan føres tilbage til det videnskabelige grundlag, altså de undersøgelser, der laves og publiceres. De er for en stor dels vedkommende baseret på midler fra erhvervslivet. Fordi den offentlige støtte til uvildige undersøgelser ikke slår til, bliver forskerne nødt til at hente støtte i det private, og dermed er de private aktører med til at få indflydelse på, hvilke områder der forskes i.

Det giver en slagside, når f.eks. Etisk Råd siger, de har læst al tilgængelig forskning inden for GMO-området. Så er der altså en overvægt af udredninger, der er sponsoreret af erhvervet, og stor mangel på undersøgelser, der er helt fri for indflydelse fra erhvervslivet.

Der mangler forskning i miljøpåvirkning

Et andet område, hvor der mangler forskning, er miljøpåvirkninger af levende organismer. Vi omgiver os med en lang række hormonforstyrrende stoffer, både som giftstoffer i forskellige andre sammenhænge, men også igennem de rester af sprøjtegifte, der findes i vores fødevarer, og som også er i luften, f.eks. om efteråret, når der bliver sprøjtet.

En del af de sprøjtegifte er designet til at påvirke levende organismers enzymer og hormonsystemer. Det er de reguleringsmekanismer, der er i levende væsner. Det er ligegyldigt, om man er en bladlus eller en regnorm eller en fisk eller et menneske. Vi er jo helt

grundlæggende bygget op af de samme elementer. Og en række af de styrings-systemer, som er så afgørende bl.a. i fostertilstanden, når et menneske skal udvikle sig med de komplette kønsstræk, de bliver simpelthen påvirket af de her stoffer.

Så det har ikke kun noget at gøre med importeret foder med rester af sprøjtegifte, det har noget at gøre med hele den palet af fødevarer, der findes i helt almindelige supermarkeder, som i et eller andet omfang indeholder rester af sprøjtegifte.

Det er mange forskellige typer af sprøjtegifte, og uanset at der er grænseværdier, så er der ingen, der ved, hvad der sker, når man f.eks. laver en blandet salat, hvor der kan være rester af en række forskellige sprøjtegifte. Når man spiser, så bliver det hele nedbrudt i mave-tarmsystemet, og der kan dannes nye forbindelser af den kemiske cocktail, man indtager. Men vi har ikke nogen anelse om, hvordan det virker, og i hvilken grad det påvirker menneskekroppen. Det er meget komplekst, og selv om man gerne ville, er det svært at udrede nøjagtigt.

Fødevestystyrelsen i overreaktion mod fugleinfluenza

”Vi undrer os jo temmelig meget over Fødevestystyrelsens håndtering af fugleinfluenza i forhold til deres håndtering af svine-MRSA.”

Den type fugleinfluenza, der er i udbrud nu, smitter ikke mennesker, så der er ikke nogen sygdomsfremkaldende bekymringer, hvad det angår.

Men det har svine-MRSA jo i høj grad, og den har fået lov til at løbe løbsk og har spredt sig ud i samfundet, så man kan blive smittet fra det ene menneske til det andet og ikke længere kun ved besøg i en stald.

Grisene dør ikke af det, så der er ingen økonomiske konsekvenser i landbruget af svine-MRSA. Omvendt så er der ved fugleinfluenza store økonomiske konsekvenser i fjerkræbranchen. Og der tegner sig et meget tydeligt billede af,

at man er klar til at gå langt og gribe ind lynhurtigt, så snart det har økonomiske konsekvenser for landbrugserhvervet. Og omvendt, hvis det har økonomiske og medicinske og menneskelige omkostninger i civilsamfundet, så gør man ingenting.

Og det tjener ikke rigtig Fødevestemisteriet til ære. Det er et ministerium for alle i det her land, både for borgere og husdyr.

Derudover står de påbud, man har gennemført, med at høns skal holdes under tag eller indendørs, i skærende kontrast til, at det er et stort antal andefugle, der er fundet smittet med sygdommen.

Men ænder og gæs har man besluttet ikke er omfattet, og argumentet var, at det kan man ikke med ænder og gæs. Og det er noget sludder, for en stor del af opdrættet foregår indendørs i lukkede haller. Man har tilsyneladende valgt at tilgodese fjerkræbranchens ønsker om at holde de der dyr i live lige frem til julehandlen.

Siden der sidst var fugleinfluenza for omkring ti år siden, har Fødevestestyrelsen haft mulighed for at lave en segmentering af lovgivningen, så man kunne have adskilt det at holde havehøns fra eksportkravene. Så man kunne have holdt havehønsene ude uden at risikere en lukning af eksportmarkederne ved sygdomsudbrud.

Det går ud over tusindvis af små bitte besætninger i det her land, som slagter deres høns, fordi de ikke har et sted, hvor de kan holde deres fugle inden-dørs.

Det er en stor skam, for hvis der er noget, som vi har arbejdet for, så er det at få folk til at holde deres egen lille høne eller to derhjemme, fordi det er en gevaldig opgradering af husholdningen. Både med hensyn til at komme af med grønsagsrester og at få nogle ordentlige æg. Og det her påbud sætter den bestræbelse langt tilbage. Så de økologiske hønseejere og havehønsejerne bærer nogle kæmpestore omkostninger.

Samtidig er meget af den fjerkræproduktion til eksport, som påbuddet skal beskytte, af en type, som vi slet ikke kan være bekendt.

Omkring 900.000 igler

Jobcentrenes effektivitet er et noget pudseløjerligt begreb, som af de politiske partier jævnligt bringes i fokus. Aktuelt i forbindelse med Løkke Rasmussens 2025-plan, men ellers er effektiviteten et tilbagevendende begreb i forbindelse med valgkampe, hvor der forsøges at spinde stemmer – specielt fra oppositionens side, som jo står med retten til kritik af den forsvarende blok. Det er et årtier gammelt fænomen, som måske fik ekstra fokus i valgkampen, da Fogh stødte Nyrup af tronen. Fogh førte en benhård kamp imod de uduelige 'pedigrørskurser' under AMU, hvilket gav bonus. Foghs efterfølgende forandringer ændrede tingene i deres form, men skabte jo selvsagt ikke flere jobs. Fogh videreførte Nyrups angreb på de arbejdsløse og udhulede A-kassernes virkefelt og kompetencer. Løkke, Helle Thorning og Løkke igen-igen har fortsat og skærpet indholdet af denne politiske linje. Jobcentre har fået ansvar og magt til at bestride den omfattende lovgivning, der er Danmarks absolut største – og mest diffuse, samtidig med at A-kasserne er kørt ud på et sidespor.

Derfor er der også blevet stillet stadigt skarpere på, hvorvidt jobcentre er tilstrækkeligt effektive. De arbejdsløse må nemlig ikke 'gå og klø r...' De skal med alle midler i 'dummeaktivering', selvom det kun er på papiret, at de tvangsindlagte kurser, praktikpladser eller andre af viftens mange aktiveringer åbner mulighed for en arbejdsplads. Det virker allermest som et system, der har til formål at jage de arbejdsløse bort fra en overførselsindkomst. De mest groteske eksempler er kronisk syge mennesker, som søger førtidspension, men som tvinges i alle slags arbejdsprøvnings, som de selv og egen læge erklærer, at de ikke magter. Kræftsyge personer skal udsuges til sidste bloddråbe.

Gode læser: Forestil dig et system, hvor jobcentre og lokalsamfundets effektivitet blev målt på, hvor mange nye arbejdspladser der skabes, og blev belønnet derefter. Hvor det var tilladt at skabe flere jobs, fordi arbejdstiden blev sænket – uden løntab – for de allerede arbejdende. Det er i det perspektiv, det anderledes samfund, jeg lægger min stemme.

Nuvel, indtil da lever min kone Lillian og jeg sammen med en lille million af arbejdsmarkedets udstødte under jobcentrenes forgodtbefindende. Jobcentrenes praksis, temperament og humør varierer fra kommune til

kommune og fra sagsbehandler til sagsbehandler, men grundlæggende skal de alle overholde lovens bogstav og hensigt. Nidkærheden og evnerne kan dog være forskellige. Det generelle billede er, at man bliver behandlet nedværdigende og ydmyges i en rolle, hvor man betragtes som nasser – en igle på samfundet.

I sommers havde vi begge over forskellige perioder oplevet centre og sagsbehandlere i Københavns kommune. Behandlingen passede som fod i hose til ovennævnte beskrivelse – dog med den tilføjelse, at kommunen strålede ved en inkompetence, der indimellem gav os noget ro på aktive-

Renos klumme ophører

I en årrække har Reno berettet om arbejdsliv og klassekamp.

Denne klumme er den sidste fra hans hånd - og KP takker for en flot spalte med en smag af virkelighed. Forfatteren vil fortsat bidrage til bladet.

ringsfronten.

Så flyttede vi! Til en kommune, hvor sagsbehandlerne lovede os effektivitet:

- Vi skulle ikke længere regne med, at vi kunne gå og loppe den, var udsagnet, der mellem linjerne udtrykte, at det var os, der egenhændigt havde fået lov til at bestemme vores aktiveringer. I denne situation er det højest utaktisk at gøre indsigelse med udsagn om et trængt arbejdsmarked og mange udstødte. Obsternasighed bliver straffet med hårdeste karat. Hver for sig nikkede vi pænt til hver vores 'behandler' og tilmeldte os de betimelige kurser. For som de sagde:

- Her i kommunen kan vi vores kram – uden slinger i valsen.

Vi var kommet fra asken til ilden.

Stor var vores overraskelse derfor også, da Lillian modtog en indkaldelse til en aktiveringslounge, hvor forskellige uddannelsessteder var repræsenteret, så man som arbejdsløs kunne orientere sig om 'markedets udbud'. Det fandt sted kort inden Lillians tilmeldte kursusstart, så hun ringende jobcentret op:

- Det virker lidt molbo. Er I sikre på, at jeg skal give fremmøde?

- Så absolut JA, var svaret.

Lillian mødte op og traf sin 'behandler' – blot for at få at vide, at du behøvede da ikke at komme her!

Så meget om at "kunne sit kram". Men vi er stadig til rådighed.

Reno

Ful i Løkkeland

Nisser i hele landet i oprør

Pressemeddelelse fra Nissernes Befrielsesfront

Nisser i hele landet er i oprør!! Hvad sker der i Danmark?! Hvor har I danskere gjort af jeres julestemning? Hvorfor laver I reformer, der skaber fattigdom?

Hvorfor laver I reformer, som sætter folk fra hus og hjem? Hvordan kan man i et af verdens rigeste lande finde på at gøre børn fattige? Hvordan kan man i et af verdens rigeste lande acceptere, at nogle af landets borgere bliver hjemløse? Hvordan kan I få jer selv til at acceptere, at nogen bliver sat uden for fællesskabet? Hvorfor sætter I danskere flere tusinde børn og voksne ud i kulden?

Julen er hjerternes fest – hvor har I gjort af jeres, er de blevet iskolde? Menneskehjerner skal være varme og rummelige ligesom nisser. Når menneskehjerner er varme, skaber man gode og ligeværdige vilkår for alle i samfundet.

Vi nisser er ulykkelige over at se børn, som ikke kan få en god jul. Hvis det stod til os, var der jul hele året og ikke bare en

måned. Vi er forbundet til børn, som tror på os, og nu må børnene lide under voksne politikere med iskolde julehjerter. Vi har talt med Julemanden om problemet, og han har lovet, at Lars Løkke og hans regering får kul i sokken juleaften!

Vi har i byer rundt om i landet indrettet busskure til en midlertidig familiebolig til en juleaften. Vi håber på, at I borgere i Danmark på denne måde vil tænke på, mens I står frysende og ventende på en bus, at der er familier, som ikke har råd til en bolig og må bo på gaden. 13 procent flere danskere har ikke haft råd til husleje i disse måneder. Det tal kommer til at stige, så endnu flere bliver hjemløse.

Vi ønsker alle danskere en rigtig glædelig jul – og skal hilse fra Julemanden og sige, at han er meget, meget skuffet over politikerne, som ikke har hverken julehjerter eller næstekærlighed med sig.

*Venlig hilsen
Nissernes Befrielsesfront*

*Og velkommen til den landsdækkende
Aktion jul i Løkkeland*

Fotos fra facebookside:
'Jul i Løkkeland'
Hvor du kan se mange flere og følge med i den fortsatte fortælling Jul på Kontantlottet

Europol-aftalen respekterer ikke det danske Nej og må forkastes

Den aftale om Danmarks forhold til det nye overstatslige Europol, som EU-kommissionen nu har lagt frem, har nogle alvorlige og uacceptable politiske betingelser vedhæftet. Samarbejdet med Europol bliver bundet sammen med et uopsigeligt ja til Schengen-aftalen. Opbygningen af de befæstede og stærkt bevogtede ydre grænser omkring Fort Europa er en del af Schengen, mens nationerne og deres selvbestemmelse opløses i det indre marked.

Medmindre vi vil binde os til Schengen og denne side af unionsopbygningen frem mod Europas Forende Stater, ryger også Europol-aftalen.

Det er samtidig en tilsnigelse – for ikke at sige et bedrag – at det forslag, som Danmark nu skal tage stilling til (og som i øvrigt skal godkendes af folketinget, af EU's medlemslande og EU-parlamentet), er et 'tilbud' fra EU-kommissionen. Det er et resultat af et helt års forhandlinger bag lukkede døre mellem Danmark og EU, og en aftale den danske regering har haft mere indflydelse på, end den nogensinde vil få i noget spørgsmål omkring Europol. Det er Løkkes og EU's fælles udspil, der åbner en ladeport for et fremtidigt fuldt medlemskab af det overnationale unionspoliti.

Lars Løkke og de øvrige unionstilhængere har langt fra opgivet et fuldt og overnationalt medlemskab af Europol. Men Løkke fornemmer tilsyneladende, at en ny folkeafstemning alene om Europol ikke ligner en sikker sejr. Han udtaler til TV2:

”Min samlede anbefaling er, at vi følger den her aftale. Og vi kan jo vende tilbage og tage en folkeafstemning senere.”

Den kendsgerning, at der foreligger en sær aftale for Danmark, beviser på den anden side, at Nej-siden ved folkeafstemningen i 2015 havde fuldstændig ret, da de sagde, at det efter et Nej til at droppe retsforbeholdet var muligt at opnå en parallelaftale a la den eksisterende norske. Men Løkke og EU-kom-

Samtlige folketingspartier støtter nu Europol-aftalen

missionen har brygget en parallelaftale sammen, der ikke respekterer det danske Nej.

Enhedslisten vil støtte aftalen. Dermed markerer partiet, at deres planer om selvstændig opstilling til EU-parlamentet ledsages af et brud med en konsekvent EU-modstandslinje.

Nej til Europol-aftalen

Arbejderpartiet Kommunisternes formand Dorte Grenaa siger:

– Det bedste for flertallet af danskerne er at træde helt ud af EU. Det er den eneste folkeafstemning, der bør gennemføres. Den foreliggende aftale er et middel til at fastholde Danmark i EU's opbygning til en stadig tættere overstatslig union og respekterer ikke det klare Nej til at opgive retsforbeholdet. Derfor bør den forkastes. Danmarks fremtid ligger ikke i det reaktionære og kriseramte EU med euro, Fort Europa og forkuede og fattiggjorte befolkninger.

Alle de polititekniske spørgsmål, der nu fremføres for at få aftalen igennem, er udenomssnak. Ønsker EU-kommissionen at bekæmpe 'den grænseoverskridende kriminalitet', som er voldsomt forstærket med det danske EU-medlemskab og deltagelsen i Schengens 'åbne indre grænser' og 'befæstede

ydre grænse', kan der også findes løsninger.

Fuldt medlemskab af Europol er ikke et spørgsmål om at få demokratisk indflydelse på udviklingen, men betyder, at et overnationalt politi kan udvikle sig med regler på afgørende områder dikteret af EU. Det kan f.eks. indbefatte terrorbe-

kæmpelse og definitionen af, hvem man betragter som terrorist, fælles overnationale regler for overvågning og for politimyndigheden generelt – en udvikling frem til et egentligt føderalt unionspoliti a la FBI, der opererer på tværs af alle unionslandenes grænser. Som en del af EU's overnationale retssystem med EU-domstolen som øverste myndighed.

Det er den karakter, Europol vil antage, når det nuværende mellemstatslige system pr. 1. maj 2017 afløses af det overstatslige Europol. Det var netop ikke mindst denne ændring, der fik Løkke og Co. til at udskrive folkeafstemningen om retsforbeholdet den 3. december 2016, som de tabte med et brag.

De nye regler for Europol i fremtiden vil også med fuldt medlemskab ligge uden for Danmarks hænder. Vores 'stemmeret' i forhold til disse vil udgøre 1,1 % af stemmerne i EU's ministerråd og under 2 % af stemmerne i EU-parlamentet. EU-domstolen vil få den øverste kompetence over politianliggender i Danmark.

Politiets område udgør ikke hele retspolitikken, men at kunne fastlægge love og regler for politiets arbejde er stadig afgørende for at kunne kalde sig en selvstændig nation. Uanset hvordan man vender og drejer det, vil et ja til medlemskab af et overnationalt Europol være et skridt nærmere en fuldt gennemført udemokratisk unionsstat.

EU-Parlamentet: "EU's forsvarsunion bør være en hastesag"

Den 22. november vedtog EU-Parlamentet en 'tekst', der opfordrer til, at EU fremskynder udviklingen af EU til en global militærmagt og snarest muligt danner en forsvarsunion, som der lægges op til i Lissabontraktaten. EU-parlamentet "opfordrer indtrængende EU's medlemsstater til at frigøre Lissabontraktatens fulde potentiale".

Argumenterne for at øge militariseringen er de samme, som kommer fra USA, NATO og Danmark, når nye krige skal startes og ny terrorlovgivning skal på plads.

EU skal ligesom NATO være garant for 'udbredelse af demokrati og menneskerettigheder' og være vores bolværk mod 'russisk aggression' og 'terrortruslen'. Desuden skal EU ruste sig militært til den forventede kamp om ressourcerne, når klimaødelæggelser skaber manglende adgang til mad og vand for mennesker i de fattige lande.

Europahær

Og helt aktuelt skal EU's militær kunne sættes ind mod de menneskemasser, der flygter til Europa som en følge af de krige, EU-landene og USA fører.

Lissabontraktatens § 42 taler om "en gradvis udformning af fælles EU-forsvarspolitik som en del af fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, som vil føre til et fælles EU-forsvar, når Det Europæiske Råd med enstemmighed træffer afgørelse herom". Denne hensigt vil EU-parlamentet nu have fremskyndet. EU's forsvarsunion skal sættes på skinner.

EU har i øjeblikket militære kampgrupper, der endnu ikke sendt i kamp. Det skal der laves om på med forsvarsunionen. Unionen skal kunne gå ind i "alle faser af kriser og konflikter ved at anvende det fulde spektrum af instrumenter, det har til sin rådighed". EU skal oprette et fælles militært budget, som medlemslandene skal bidrage til – som "et klart udtryk for samhørighed og solidaritet".

Der skal oprettes permanente, multinationale styrker, der skal kunne sættes hurtigt ind i krisesituationer. EU's system af kampgrupper skal omdøbes og indgå i disse styrker. Til den overordnede styring skal der oprettes et operativt EU-hovedkvarter med kommando over fælles operationer. EU-landenes nationale væbnede styrker skal harmoniseres og standardiseres under EU's forsvarsunion.

Kollektive fonde skal afløse bidrag fra de enkelte medlemslande, og dette skulle have til hensigt at "fjerne en potentiel hindring for medlemsstaternes engagement i at indsætte styrker". Alt skal simpelthen styres centralt gennem EU.

Våbenproduktionen skal have en opprioritering, og forskningen inden for området skal fremmes. Kapaciteter skal koordineres, de enkelte lande skal specialisere sig, og EU's samlede militær skal i det hele taget betragtes under ét. Der købes stort ind af våben og midler til drift. Af hensyn til våbenindustrien skal forsvarsudgifterne i medlemslandene forhøjes.

Dette siges helt lige ud af posen: "Nøglen til at opretholde industrien er en forhøjelse af forsvarsudgifterne i medlemsstaterne samt at sikre, at industrien forbliver konkurrencedygtig på globalt plan."

Det militariserede EU skal samarbejde med og opbygges

i sammenhæng med NATO, men udtalelsen slår fast, at EU "bør stræbe efter at blive i stand til at forsvare sig fuldt ud, og om nødvendigt handle selvstændigt".

EU's strategier kan således godt forestille sig et fremtidsscenarie med EU som global imperialistisk supermagt også uden alliance med USA.

Danmark vil i dag stå udenfor pga. vores forsvarsforbehold. Men det vil unionspolitikkerne også se fjernet.

Hilsen til Europas folk!

Over land og hav kom jeres forfædre til Afrika

Pakkede tusinder af bibler ud

Fyldte vores forfædre med kærlige ord

Hvis nogen slår dig på højre kind

Vend også den venstre til

Hvis nogen tager din frakke

Lad ham også få dine bukser

Nu trodser vi

Deres børns børn

Der arver de ord jeres forfædre efterlod

Vores kroppe forslæde og udplyndrede

Af vores livstidspræsidenter

Nu trodser vi have og lækkende både

Kolde bølger af frygt

Lader salte vinde slå os i ansigtet

Og jeres kystvagter trække os op af vandet som olieindsmurte fugle

Men her er vi endelig for at banke på jeres hoveddør

Med et desperat håb om

At I husker alle de smukke ord jeres forfædre prædikede for vores

Af Alemu Tebeje,
journalist, poet og aktivist.

Oversat til dansk af
Tomas Dalgaard

Italien: Massivt Nej til Renzi og EU

Italienerne har massivt sagt Nej til den indsatte og ikke-valgte regeringschef Matteo Renzis og hans EU-støttede forslag til forfatningsændring. Hen ved 60 procent af italienerne sagde Nej, og 40 procent Ja.

Forfatningsændringerne tog sigte på at styrke regeringens magt og svække de demokratiske kontrolinstanser. Dermed forsøgte Renzi at forkaste den forfatning, som blev vedtaget efter anden verdenskrig og efter det fascistiske Mussolini-diktators fald.

Renzi har efter det klare valgnederlag meddelt, at han går af. Han er den tredje ikke-valgte regeringsleder i Italien, som er indsat og støttet af EU.

Forslaget blev støttet af den korrupte italienske elite, og det er et stort nederlag for den herskende klasse i Italien og et nederlag for EU, som næsten er på linje med Brexit.

Nej'et var ikke, som de borgerlige medier søger at fremstille det, en 'højreorienteret populistisk protest' mod en velmenende elite. Det var et kontant Nej til Renzis og EU's nyliberale og arbejderfjendtlige reformpolitik – blandt andet en forhadet 'jobskabeslov', som har forværret arbejdernes rettigheder og presset reallønnen voldsomt ned.

Fattigdommen har bredt sig i hele den

italienske befolkning. Ungdommen står med elendige fremtidsudsigter. Desuden har EU efterladt Italien med et gigantisk flygtninge- og indvandrerproblem oven på krigene i Syrien, Irak og Libyen.

Det var en meget vidtspændende vifte af kræfter, som sagde Nej. Venstreorienterede og revolutionære kommunister, Beppe Grillos femstjernebevægelse, som vil trække Italien ud af euroen, og Berlusconi og andre højrekræfter. Men det var først og fremmest en protest fra arbejderklassen og den brede befolkning.

Den marxistisk-leninistiske organisa-

tion Piattaforma Comunista (Kommunistisk Platform), medlem af CIPOML, agiterede hele vejen igennem for et Nej til forfatningsændringen. De opfordrer til, at arbejderklassen benytter Nej'et til at tvinge den herskende elite i defensiven og rykke kampen for et andet samfund fremad.

Det italienske valgresultat udløser en akut politisk krise ikke bare i Italien, men også i EU. Det er et vink med en vognstang om, at befolkningerne i EU ikke accepterer den nyliberale reformpolitik og den europæiske elites (læs monopolernes) berigelse på det store flertals bekostning.

Kommunistisk Platform, Italien, om folkeafstemningen

Arbejderklassen, de unge og kvinderne i de folkelige lag har begravet den forfatningsændring som monopolerne og deres regering ønskede i en lavine af NEJ'er.

Enhed og kamp mod den reaktionære fattigdoms- og krigspolitik, for en dybtgående social forandring!

Afvisningen af forfatningsændringen sejrede stort med 59,1 % af stemmerne. Og dette på trods af de skamløse løgne og falske løfter fra Renzi, den giftige

propaganda fra massemedierne og den udenlandske indblanding, frygtens metode og påkaldelse af terrorfantomet. Og på trods af reformisternes attitude og de samarbejdsvillige ledere i fagbevægelsen, der gjorde alt for at demobilisere masserne. Arbejderklassen, ungdommen og folket er ikke ble-

vet bedraget eller intimideret. Brede kredse har deltaget i den mangesidede kampagne af mod-information og protest, der skaffede millioner af stemmer til NEJ-siden.

Den høje valgdeltagelse (68,4 %) viste en klar og homogen politisk afvisning

af den grundlov, der havde som mål at styrke regeringens magt og mindske den folkelige suverænitet, der ledte til Renzis knusende nederlag, der tvang ham til at gå af.

Ved at stemme NEJ har de udbyttede og undertrykte masser vist, at de ikke vil holdes nede af et finansoligarki, af den elite og de snyltere der i bund og grund har været de drivende støtter bag grundlovsændringen i forening med deres nationale og internationale institutioner.

Den lavine der har begravet Renzi og hans regering har en klar klassekarakter. Den udtrykker modstanden hos millioner af arbejdere og arbejdsløse unge mod de reaktionære planer, mod afskaffelsen af "artikel 18" i arbejdsmarkedsloven, od smadringen af den offentlige skole, mod krigsmissioner og mod den voksende fattigdom. Den demonstrerer masseprotesten imod den nyliberale nedskæringspolitik, som EU ønsker og som er påført af Renzi-regeringen, såvel som utilfredsheden med det kapitalistiske system, der befinder sig i dyb krise.

Intet borgerligt eller småborgerligt parti kan tage æren

NEJ-sejren giver mod til ny styrkelse af arbejderklassens og befolkningens mobilisering, og forstærker den kamp mod monopolernes EU der vil udvikle sig, mens modsætningerne mellem fraktionerne i borgerskabet vil blive skærpet, både indenfor partierne og i administrationen. Det nyliberale Demokratiske Parti vil lide under en dyb splittelse.

Men lad os ikke narre os selv. Borgerskabets reaktionære offensiv vil ikke stoppe. Med forværrelsen af den økonomiske og politiske situation vil de mest reaktionære og imperialistiske dele af finanskapitalen fortsætte deres angreb, og de vil gribe til fascisme som deres middel til overlevelse.

Derfor er det nødvendigt at skabe en handlingsenhed i arbejderklassen for uforsonlig kamp for egne interesser; at opbygge en bred folkelig samling mod

den kapitalistiske offensiv, de autoritære forringelser og krigstruslen; at spærre vejen for de højrepopulistiske og xenofobiske kræfter, med skabelsen og mangedoblingen af masseorganismerne (komiteer, råd, koordinering etc.) i fabrikkerne, i kvartererne, overalt.

Italien siger Nej til EU

Folkeafstemningens resultat, de millioner af stemmer, som NEJ'et opnåede, viser brede felter og store muligheder i kampen for at opfylde behovene hos det udbyttede og undertrykte flertal. For at opnå dette siger vi:

Ingen magt til Renzi og alle de øvrige politikere der har forsøgt at ændre 1948-grundloven til en støttepille for finanskapitalens interesser!

Lad os gennem strejker og massedemonstrationer imødegå magthavernes politiske plan og insistere på at fastholde denne politik.

Lad os sige stop for den reaktionære fattigdoms- og krigspolitik, for racisme og xenofobi, for indblanding, diktater og afpresning!

Vi kræver at 'Arbejdsreformen' og 'Den gode skole' tages af bordet, afskaffelse af de øvrige anti-arbejder og antifolkelige love. Nej til falske kollektive overenskomster, lad os kæmpe for en ægte landsdækkende kollektiv overenskomst og for stærk lønfremgang til alle arbejdere!

Vi kræver afskaffelse af den provisoriske valglov og genoptagelsen af et ægte forholdstalsvalg uden spærregrænse.

Ud af EU, ud af Euro'en og ud af NATO!

Vi ønsker ikke længere borgerskabets regeringer, uanset om de måtte være reformistiske, reaktionære, populistiske, 'administrative', eller de består af en 'bred koalition'.

Opgaven er at besejre den herskende klasse, der er ansvarlige for krisen, fattigdommen og det herskende kaos foran sig må proletariatet skaffe dets egen regering og alternativ til magten, ved at opbygge de nødvendige magtalliancer.

Gennem udviklingen af den revolutionære massebevægelse og borgerskabets politiske krise vil det blive muligt og nødvendigt at indsætte en regering der placerer krisens byrder, den enorme gæld og skattebyrde på den herskende klasses skuldre, på de rige og de korrupte, og anvende de revolutionære metoder for at finde en vej ud af krisen, som sikrer arbejderklassens interesser - arbejde, fred og opfyldelsen af arbejderne og folkets basale krav.

For at kunne gå frem ad denne vej vil arbejderklassens enhed og kamp under ledelse af dens uafhængige og revolutionære parti være en nødvendighed.

Det er vigtigt at alle seriøse kommunister, alle fremskredne arbejdere, alle de unge og oprørske mærker dette positive perspektiv for uden tøven at bryde med alle typer af opportunister og vaklende kræfter og tilslutte sig marxist-leninisterne for gennem revolutionen at vinde det nye samfund.

Den 5. december 2016

Kommunistisk Platform – for arbejderklassens kommunistiske parti i Italien

Kommunistisk Platform er medlem af CIPOML – Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer

Skridt for skridt hen imod diktaturet

Af Tyrkiets Arbejderparti/EMEP

Det fejlslagne militærkup den 15. juli, som var iscenesat af den såkaldte Gülen-bevægelse – den pro-amerikanske islamistiske organisation, som i ti år delte magten med AKP-regeringen – blev betegnet som 'en Guds gave' af den tyrkiske præsident Tayyip Erdogan.

Nedkæmpelsen af kuppet blev hurtigt fulgt op med en erklæring af undtagelsestilstand. Den gjorde det muligt for regeringen af gennemføre administrative og politiske skridt og indføre lovgivning, uden det er nødvendigt med juridisk eller parlamentarisk godkendelse.

Under præsident Erdogans ledelse har AKP-regeringen udstedt den ene nødretsforordning efter den anden. De har suspenderet og afskedit titusindvis af militær- og politifolk, dommere, anklagere og tjenestemænd. Næsten 40.000 blev endvidere arresteret, indbefattet akademikere og lærere. Antallet af fængslede journalister satte ny rekord, med 140. Samtidig blev 37.000 småkriminelle løsladt med den begrundelse, at der ikke var nok plads i fængslerne.

Mens regeringen i begyndelsen påstod, at fyringerne og arrestationerne kun ramte de sammensvorne kupmagere fra Gülen-bevægelsen, stod det hurtigt klart, at også demokrater og socialister var et mål. Med et enkelt dekret blev mere end 10.000 lærere afskedit, alle medlemmer af Eğitim-Sen, undervisnings- og forskningsmedarbejdernes fagforening. Det store flertal af disse er demokrater og socialister og støtter den kurdiske nationale bevægelse.

Efter kupforsøget er tilsidesættelsen af rettigheder og friheder, som traditionelt har været mangelfulde i tyrkisk demokrati, blevet hyppigere. Borgerlig ret er

sat på pause og erstattet af vilkårlige afgørelser fra administrationen og regeringen. Lovgivningen er erstattet med undtagelsestilstand og nødretsdekreter. Retsvæsenet er underlagt den udøvende magt med særdomstole og udpegning af nye dommere og anklagere.

Erdogan forsøger at etablere et fascistisk diktatur med én mand og ét parti.

Demonstration i Århus i november

Regeringen har udstedt grundlovsstridige og illegitime dekreter, mens den ifølge loven kun kan udstede dekreter, som er inden for forfatningens rammer og har forbindelse med de begivenheder, der førte til erklæringen af undtagelsestilstand.

**Tyrkiets Arbejderparti
EMEP**

I kraft af disse dekreter, der rammer AKP's kritikere, er demonstrationer forbudt, oppositionsaviser og tidsskrifter, radio- og TV-stationer blevet lukket og deres ejendom og udstyr konfiskeret.

De lokalområder, som har været ledet af HDP – det tredjestørste parti i parlamentet, med 40 medlemmer, som repræsenterer den kurdiske demokratiske bevægelse – blev udsat for politirazziaer, og mere end 20 borgmestre blev

arresteret. De blev erstattet på deres poster af udpegede folk uden afstemning.

Yderligere blev i alt ti af HDP's parlamentsmedlemmer – indbefattet partiformandskabet – sat i fængsel. Ti ledende medarbejdere fra avisen Cumhuriyet, som blev grundlagt for 93 år siden med grundlæggelsen af Den Tyrkiske Republik og i de seneste år har været politisk allieret med socialdemokratiet, blev også arresteret.

Medier, som forsvarer arbejderklassens revolutionære politik, som Hayatin Sesi TV, Evrensel Kültür (et kunst- og kulturtidsskrift), Özgürlük Dünyası (et politisk-teoretisk tidsskrift) og Tiroj (et tosproget kurdisk-tyrkisk kulturtidsskrift) var blandt de TV-stationer og udgivelser, som blev lukket af regeringen.

Forfatningsstridigt og uden at afbryde sin forbindelse til AKP i næsten to år, og ved at samle hele den udøvende magt i sine hænder, forsøger Erdogan som præsident at ændre forfatningen i overensstemmelse med den her beskrevne situation og presse på for et præsidentstyre.

Erdogans regering tager også andre skridt, idet den insisterer på en udenrigspolitik, der er baseret på sektærisk krig og krig for ekspansion, i samarbejde med islamistiske grupper.

Gennem de sidste fem år har regeringen støttet radikale islamistiske bander i Syrien og deres organisationer for at vælte Assad-regimet. I et nyt forsøg indledte Tyrkiet sidst på sommeren en militæroperation i det nordlige Syrien

for at give opbakning til nogle få tusind islamistiske terrorister, som det oprindeligt havde placeret dér. Denne intervention fandt sted under påskud af at bekæmpe IS, men hovedmålet var syriske kurdere.

Tyrkiet kontrollerer og invaderer sammen med islamistiske bander et område på næsten 2000 kvadratkilometer, som strækker sig fra bredderne af Eufratfloden til den kurdiske Afrin-kanton, indbefattet byer og storbyer som Jarablus. Nu driver regeringen propaganda om at erobre al-Bab (by i Aleppo-regionen, o.a.). Der kom imidlertid en kæp i hjulet på grund af amerikansk støtte til de Syriske Demokratiske Kræfter – hvis hovedkraft er YPG – i operationen for at befri IS' 'hovedstad' Raqqa, og på grund af Ruslands støtte til Assad-regimet, som forsøger at indtage al-Bab på grund af dennes strategiske betydning som indfaldsvej til Aleppo.

Samtidig med at den kæmper mod PYD-YPG i Syrien, er AKP-regeringen også i konflikt med den irakiske regering som følge af dens militære opmarch i den irakiske by Bashiqa. Irak forlanger de tyrkiske troppers tilbagetrækning. Det tyrkiske luftvåben bombarderer regelmæssigt Nordirak og hævder at angribe PKK-lejre.

Inden for det sidste år har Tyrkiets politik i forhold til Syrien og Irak forandret sig stadig mere, ligesom forholdet til USA og EU er ændret på grund af den tyrkiske opfattelse af, at disse støttede kupforsøget den 15. juli.

Efter aftalen med EU om, at Tyrkiet skulle stoppe immigrationen fra Syrien, Irak og Afghanistan, mod at EU betalte Tyrkiet tre milliarder euro, og mod at tyrkiske borgere skulle have ret til at rejse til og i EU uden visa, har forbindelserne mellem Tyrkiet og EU været anstrengte. AKP-regeringen hævder, at den vil vente to måneder mere, før den annullerer aftalen, og at den vil gennemføre en folkeafstemning om EU-medlemskab på grund af kritikken af Tyrkiet. EU er begyndt at tale om at afbryde drøftelserne om tyrkisk medlemskab på grund af fængslingen af journalister og lignende.

Siden sin oprettelse har Tyrkiet haft tætte økonomiske, handelsmæssige og finansielle bånd til Vesten og meget stærke militære bånd til USA. Det er derfor utvivlsomt meget vanskeligt for Tyrkiet at udskifte 'akse' eller 'boss'. Ikke desto mindre har præsident Erdogan efter et besøg i Pakistan for nylig erklæret: "Hvorfor ikke? Det vil hjælpe Tyrkiet til at have det godt" i forhold til spørgsmålet om at blive medlem af Shanghai-Samarbejdsorganisationen.

Ud over AKP-regeringens politik og tiltag bevæger heller ikke den tyrkiske økonomi sig i den rigtige retning. Vækstraten er faldet i de sidste fire år, underskuddet og arbejdsløsheden vokser. Ifølge de officielle tal er arbejdsløsheden på 11 pct., men det reelle tal er højere. Dollaren er steget med 10 pct. i forhold til den tyrkiske lira i de sidste dage, svarende til en devaluering, hvor liraen har mistet 10 pct. af sin værdi. Regeringen nedsætter renten og øger kreditmulighederne i et forsøg på at stimulere økonomien, men stagnationen har ramt alle sektorer, især bygnings- og tekstilindustrien. En kapitalistisk krise, der ikke er begrænset til og ikke nødvendigvis begynder i finanssektoren, er ved at vise sig, og dette er AKP's bløde punkt.

Til trods for forbud og politiundertrykkelse fortsætter strejkerne på arbejdspladsniveau. Den udøvende magts magtbeføjelser udvides konstant. Studenter demonstrerer mod beslutningen om, at universitetsrektorer skal udpeges af præsidenten. Sagførere og intellektuelle demonstrerer for at fordømme fængslingerne af deres kolleger.

AKP's modstandere søger at skabe nye alliancer. Enhed for Demokrati – med en sammensætning, som vores parti indgår i, af demokratiske, socialistiske og socialdemokratiske kræfter samt de kurdiske nationale bevægelser – tager nye skridt til at organisere møderækker. Nye tidsskrifter udkommer i stedet for andre.

Vil Tyrkiets fremtid være et fascistisk diktatur styret af en enkelt mand? Eller vil kampen for demokrati og frihed udvides og styrkes til at vinde nye fremgange? Omfanget af kampen og organisationsgraden vil afgøre dette.

International støtte og solidaritet vil naturligvis være et vigtigt bidrag til udfaldet.

Tyrkiets Arbejderparti/EMEP
Den internationale afdeling

November 2016

Solidaritetskoncert i Odense 17. december kl 17-23.30

Solidaritetskoncert med Ferhat Tunc, Koma Tore, Ozgur Arslan, Berivan og mange flere gæstemusikere. Endvidere vil der være taler fra repræsentanter fra forskellige samfundsorganisationer fra ind- og udland.

Arr. OPSAK – Odense Pir Sultan Abdal Kultur
Bolbrohallen, Friggasvej 14, 5200 Odense

Fidel Castro 1926-2016

Af Klaus Riis, Arbejderpartiet Kommunisterne

Med Fidel Castro er den sidste af det 20. århundredes store revolutions-skikkelser gået bort, 90 år gammel.

I 45 år var Fidel det revolutionære og antiimperialistiske Cubas leder, elsket af et folkeligt flertal, indtil han i 2008 af helbredsgrunde nedlagde sit hverv som præsident, hvor han efterfulgtes af en anden veteran fra den cubanske revolution, broderen Raul Castro.

Ingen har – måske med undtagelse af hans kampfælle Che Guevara – haft større betydning end Fidel Castro for opfattelsen af revolutionær kamp og socialisme, og hvad et socialistisk land er, for det amerikanske kontinent, syd og nord.

For den imperialistiske supermagt USA var det revolutionære Cuba, Che Guevara og Fidel ulvene i baghaven, som man forsøgte at tage livet af med vold, attentater, invasioner og økonomisk kvælergreb.

Cuba kunne danne et modbillede til den rovgriske, rådne og kriseplagede amerikanske kapitalisme, som imperialismen fremhæver en global model. Som et humant samfund, hvor menneskene og deres vel kom først. Herunder retten til arbejde, uddannelse og sundhed.

Uden bred folkelig sympati og støtte fra folkene på hele det amerikanske kontinent ville Washingtons talrige forsøg på et spektakulært regimeskifte være lykkedes for længst.

I dag er Cuba ved at blive integreret i det kapitalistiske og imperialistiske verdenssystem i en tilsyneladende 'fredelig' proces. Under Obama er der sket en optøning af det iskolde forhold under den kolde krig, hvor Cuba var det revisionistiske Sovjetunionens eneste allierede i verdensdelen. Diplomatiske forbindelser er genoprettet, og den kapitalistiske reformproces med privatiseringer og opbygningen af en privat sektor på Cuba er langt fremskreden.

Den vil blive videreført og måske accelereret efter Fidel Castros død, selvom den kommende amerikanske præsident kan lave nye bump på denne 'fredelige' forsoningsvej, som Fidel har sanktioneret.

Fidel Castro

Den cubanske revolution fandt sted i 1959, hvor den fordrev et amerikansk lydregime, der solgte ud af landets værdier for at berige en lille korrumpet overklasse. Den påbegyndte et nyt kapitel ikke bare i Cubas, men hele verdensdels revolutionære og anti-imperialistiske kamp.

Men den forløb også samtidig med, at revisionister med Nikita Hrustjov i spidsen efter Stalins død overtog magten i det sovjetiske parti og satte en kapitalistisk genrejsningsproces i gang, skjult under etiketter, som at et 'kommunistisk samfund' skulle være etableret i 1980, som fremskridt i den socialistiske opbygning. I 1980'erne fablede Gorbatsjov om 'mere demokrati' og 'mere socialisme', mens overgangen til et råkapitalistisk system blev forberedt.

Revisionismen i Sovjetunionen – som skabte en model for de fleste øvrige erklærede socialistiske lande – skabte

et bureaukratisk monstrum af et samfund med et opsvulmet militær, i konkurrence med den imperialistiske supermagt USA, undertiden i konfrontation, men også i samarbejde.

Og det var dette Sovjetunionen, Castro og hans Cuba allierede sig med. Det var det deres opfattelse af 'socialismen' prægedes af, og som smittede af på den cubanske samfundsopbygning.

Efter den kapitalistiske kontrarevolution i Sovjetunionen og østlandene, med opløsningen af Comecon og Warszawa-pagten – modstykket til NATO – udtalte Fidel Castro sig meget positivt om den nordiske kapitalistiske 'velfærdsmodel' som noget, Cuba kunne tage ved lære af.

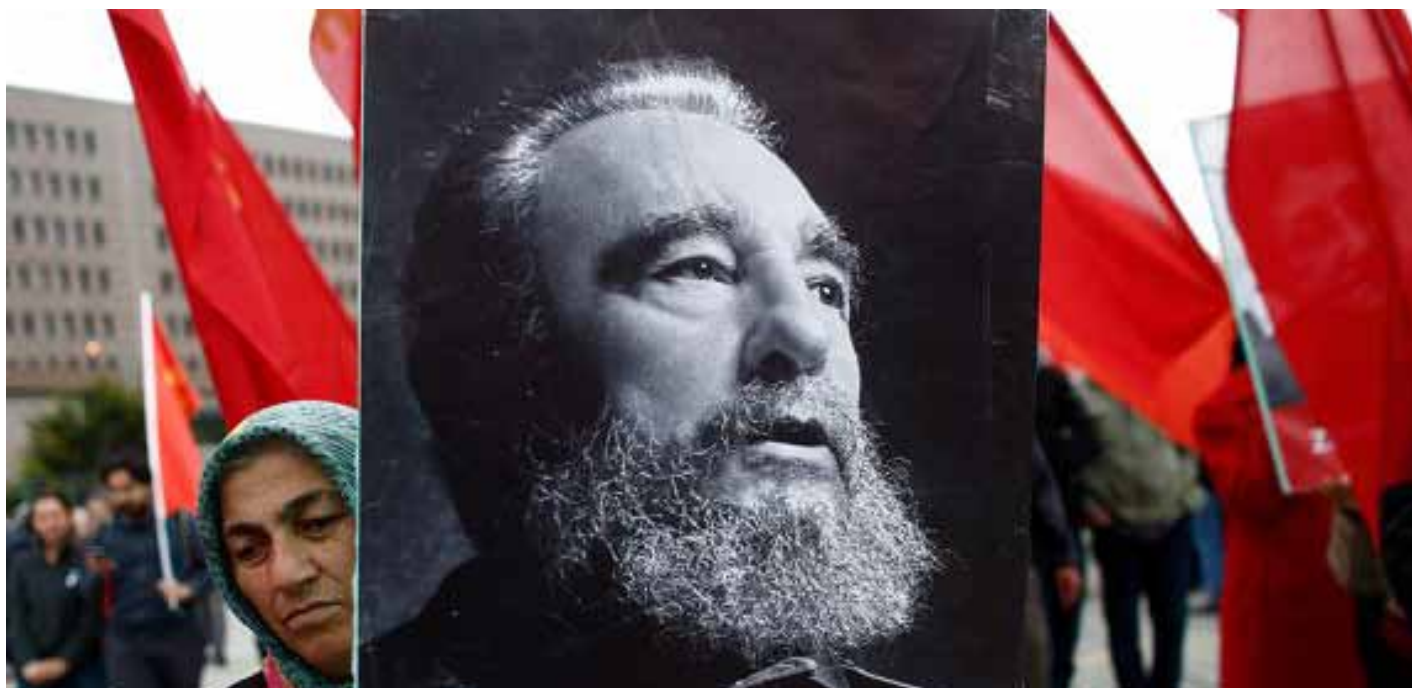
Det cubanske samfund og det cubanske system blev aldrig konsekvent opbygget efter marxismen-leninismens principper med arbejderklassen ved magten. Det afspejlede og udtrykte revolutionære og antiimperialistiske positioner, men ikke ægte socialisme.

De marxistisk-leninistiske kommunistiske partier har siden de kontrarevolutionære processer i Europa og socialismens fald i Albanien 1989-91 konstateret, at der ikke eksisterer noget socialistisk land i verden i dag. Heller ikke om man kalder sig socialistisk – som også f.eks. Kina og Nordkorea, alle forskelle ufortalt.

De marxistisk-leninistiske kommunister i Danmark – som det revolutionære DKP/ML og i dag APK – har altid forsvaret Cuba og støttet dets antiimperialistiske holdninger og kampen mod imperialismens kvælertag og forøg på regimeskift.

Men vejen frem for Cuba er ikke en 'fredelig' indvoksen i det imperialistiske system og den amerikanske interessefære. Det er en fornyet socialistisk revolution.

CIPOML: Kommuniké ved Fidel Castros død

Den 1. januar 1959 sejrede den cubanske revolution. Adskillige år med guerrillakrig i bjergene og arbejderklassens, ungdommens og folkets modige kampe, som udviklede sig i byerne, kulminerede i sejr.

Bare 145 km fra yankee-imperialismen brød de cubanske revolutionære med tesen om 'geografisk fatalisme', som hævdede, at det ikke ville være muligt at gennemføre revolutionen i Latinamerika på grund af USA's nærhed.

Revolutionens resultater – landreformen, nationaliseringen af alle amerikanske virksomheder, udryddelsen af analfabetismen, opbygning af et sundhedsvæsen og uddannelser – inddrog de arbejdende masser og ungdommen og opvækkede solidariteten hos verdens arbejdere og folk, særligt i Latinamerika.

De pegede mod den væbnede revolutionære kamp. Men de udløste også den internationale reaktions had, de krigslignende handlinger fra USA, invasionen i Playa Giron (Svinebugten) og i hundredvis af terrorhandling, handelsembargoen, som mislykkedes over næsten 60 år på grund af den heroiske modstand fra det cubanske folk

og dets revolutionære.

Arbejdernes, bøndernes og ungdommens heroiske indsats gjorde det muligt at udvikle og påføre tyranniet nederlag og etablere folkets magt. Det lykkedes at gennemføre de sociale og økonomiske omdannelser, og det lykkedes at modstå alverdens former for angreb fra imperialismen og reaktion.

Alt dette blev gjort muligt gennem skabelsen og opbygningen af et revolutionært parti, '26. juli-Bevægelsen', der var i stand til at antage korrekte og tidssvarende retningslinjer og til at lede de sociale og politiske kræfter til kamp og sejr.

Blandt medlemmerne af den revolutionære ledelse var mange politiske og militære ledere – Camilo Cienfuegos, Che, Frank Pais, Raul Castro. Blandt alle disse stod kommandant Fidel Castro frem som lederen, der deltog aktivt og direkte fra de første slag og påtog sig rollen som organisator, strateg, folkelig leder og statsoverhoved.

Sociale revolutioner er massernes værk, men de ville ikke være mulige uden vejledning fra de revolutionære ledere, der bliver formet i kampens hede og antager en betydning, der bli-

ver bestemmende for sagen og processens udvikling.

Arbejderne og bønderne, ungdommen, de revolutionære, '26. juli-bevægelsen', de revolutionære ledere og kommandant Fidel Castro stod i spidsen for en folkelig revolution, der blev gennemført i et lille land, der rejste sig mod verdens stærkeste magt og var i stand til at stå fast.

Fidel Castro døde efter at have opfyldt sin pligt. Hans ord og gerninger gennem hans lange liv som kombattant vil bestå, de danner et folkets testamente af mod og vedholdenhed, de udtrykker en revolutionærs overbevisninger og forpligtelse.

De marxistisk-leninistiske Partier og Organisationer i CIPOML udtrykker deres kommunistiske følelser over for arbejderklassen, folket og de cubanske revolutionære.

November 2016

**Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og
Organisationer CIPOML**

Koordinationskomiteen

Resolution om Colombia

Partierne og organisationerne, som deltager i CIPOML's 22. verdenskonference, har foretaget en detaljeret gennemgang af den colombianske virkelighed, og særligt angående de aktuelle fredsbestræbelser i landet.

Konferencen benytter anledningen til igen at understrege sin fulde støtte til Colombias arbejdere og folk og deres kamp for at opnå en ægte og socialt retfærdig fred.

Resultatet af folkeafstemningen

Efter at resultatet af folkeafstemningen den 2. oktober er kendt, vil vi minde om, hvor mange der undlod at stemme. Af totalt 34.899.945 registrerede vælgere i Colombia gik kun 13.066.047 vælgere (37,43 %) til urnerne.

Resultaterne viser en meget ringe opslutning både til ja-siden, som kun opnåede 6.377.482 stemmer (18,27 % af det samlede antal vælgere), og til nej-siden med dens 6.431.376 stemmer (18,42 %).

Disse tal afspejler den meget ringe opslutning om regeringen, samt en afvisning af aftalen, som er indgået mellem Juan Manuel Santos' regering og FARC-EP. De 257.000 ugyldige og blanke stemmesedler er også et udtryk for dissens og protest mod den form for fredspolitik, som regeringen går ind for.

Hverken Santos, lederen af ja-siden, eller Álvaro Uribe Vélez, chefen for nej-siden, opnåede den støtte og den nødvendige legitimitet til at fortsætte med at forpligte staten til den politik, som de forsvarer.

Vi peger her på følgerne af konflikten, vi henviser til folkeviljen, som tydeligt vender sig imod denne 'romerske fred', samtidig med at folket har rejst sig med krav om demokratiske forandringer, som vil tillade, at man overvinder uretfærdigheden og den sociale eksklude-

ring, som kendetegner det colombianske regime.

Nu hvor Havanna-aftalen ikke blev vedtaget, og idet vi anerkender det colombianske folks dybfølte ønske om en socialt retfærdig fred, understreger vores konference den forpligtelse, som Juan Manuel Santos-regeringen har til at give alle organisationer og sociale og politiske kræfter de nødvendige garantier for, at en bred national dialog kommer i stand – en fri og åben dialog for at drøfte vejen ud af den sociale, økonomiske, politiske og væbnede konflikt, som nationen har levet med i mange lange år.

CIPOML Fra 22. verdenskonference

Vi hilser med optimisme de aktiviteter, protester og manifestationer, som breder sig over hele landet, og som stiller krav til regeringen om ikke at indskrænke dialogen, og til heller ikke at indskrænke definitionen af, hvad freden i Colombia skal indebære, til det, som blev aftalt mellem regeringen, Det nationale enhedsparti [Santos' parti – o.a.], Demokratisk centrum [Álvaro Uribes parti – o.a.] og FARC-EP.

Vi støtter de demokratiske sociale og politiske organisationer, som kæmper med dette mål for øje, som vil, at samtalerne skal omfatte alle dele af oprøret, inklusive ELN og EPL, samt alle sociale, folkelige og politiske organisationer i landet, i klar erkendelse af, at fred er en sag, som angår og forpligter den colombianske nation som helhed.

Vi støtter forslaget om at indkalde en grundlovgivende forsamling med bred demokratisk karakter, som kan påtage sig opgaven med at godkende en ny politisk grundlov, som kan lægge grunden til en socialt retfærdig fred, som gavner flertallet i Colombia.

Nobelprisen til Santos

Over for det internationale samfund udtrykker vi vores bekymring over de urigtige afgørelser, som den norske

Nobelkomite foretager med hensyn til fred i verden. På samme måde som vi fordømte tildelingen af Nobels fredspris til Obama, afviser vi den pris, som Juan Manuel Santos vil modtage i december i år.

Hr. Santos kan ikke henvise til en fredelig praksis, og han kan heller ikke henvise til konkrete resultater. Hans bånd til Pentagon, til den imperialistiske terrorstrategi og den nationale sikkerhedspolitik, som er gennemført i Colombia og Latinamerika, gør, at han aldrig vil kunne fremstå som en leder af folkets fredsønsker.

De, som forsvarer denne tildeling af fredsprisen, overser, at hr. Santos på posten som forsvarsminister i Álvaro Uribe Vélez' regering var ansvarlig for skandalemordene 'los falsos positivos'; han stod bag de paramilitære grupper, den berygtede 'chuzadas' (ulovlig aflytning af kommunikation) mod højesteret og angreb på andre landes suverænitet.

De overser også de undertrykkende tiltag mod folket i de år, hvor han fungerede som statsoverhoved i Colombia; de konstante brud på menneskerettigheder og humanitær international ret; den vilkårlige bombing; drab på guerillaledere uden for kampzonerne; samt mere end hundrede folkelige ledes forsvindinger i hans regeringstid.

Endvidere overser de båndene mellem de colombianske væbnede styrker, som ledes af Santos, og NATO og koalitionsdeltagelsen i Irak og Syrien i de senere år. For os står det klart, at en krigsforbryder som Santos aldrig vil blive set som en forsvarer og forkæmper for fred af arbejderne og folkene.

Vor støtte og solidaritet

Endelig vil CIPOML udtrykke sin støtte og solidaritet til de politiske aktiviteter, som Colombias Kommunistiske Parti (marxister-leninister) og Folkets Befrielseshær (EPL) iværksætter sammen med arbejderklassen og folket, mod fascisering og for erobringen af demokratisk åbenhed og en socialt retfærdig fred.

Danmark, oktober 2016

Solidaritet med Brasiliens arbejdere og unge, som kæmper for at forsvare deres rettigheder, ytringsfrihed og forsamlingsfrihed

CIPOML's 22. verdensmøde, afholdt i Danmark, udtrykker sin fulde solidaritet med Brasiliens arbejdere og ungdom. Deres voksende protest tilkendegiver en klar afvisning af de parlamentariske tiltag, som den mest reaktionære nationalforsamling i Brasiliens historie gennemtvinger lige nu.

Det er en nationalforsamling, der kun varetager arbejdsgiverforeningen 'São Paulos industrisammenslutning' og den oligarkiske finanskapitals elendige interesser. Det var dem, der stod bag rigsretssagen mod Dilma med det klare formål at vælte byrden fra den nuværende økonomiske krise over på arbejderklassens skuldre – en krise, der får kapitalismens døende økonomiske system til at forvitte.

At det er dette, som er målet, er fuldstændig åbenlyst med de tiltag, regeringen har gennemført i de fem måneder, den har eksisteret. Det er en regering, der ikke alene er illegitim, antinational og korrupt, men også udviser klare fascistiske tendenser.

Michel Temers regering har allerede opsagt eksklusivaftalen med Petrobras om at søge efter råolie i dybhavet. Den er i gang med at gennemføre censur i undervisningen med den såkaldte 'partiløse skole' (Escola sem Partido) i hele grundskolen og på gymnasieniveau, som ikke længere vil være gratis og obligatorisk, samt på universiteterne.

Derudover har kongressens deputetkammer den 11. oktober vedtaget en tilføjelse til forfatningen, som fjerner den brasilianske regerings forpligtelse til at øge statsbudgettet inden for sundhed, uddannelse og sociale ydelser i de næste 20 år. De betyder, at der ikke vil være lønstigninger til lærere eller læger eller ansættelser af en række andre offentligt ansatte.

Det har til formål at underminere den offentlige sektor og retfærdiggøre privatisering af disse basale serviceydelser. De mange penge vil i stedet gå til bankerne gennem den perverse mekanisme, at staten skal betale af på den

offentlige gæld, som allerede er astronomisk høj – nemlig tre billioner 936 milliarder 680 millioner 962 tusind og 32 brasilianske real.

Konsekvensen vil blive en fuldstændig social katastrofe, med mere end 12 millioner arbejdsløse, et tal, der stiger dagligt, og med 800 skoler, der er besatte af utilfredse elever. Derfor har de centrale fagforbund og de to sociale bevægelser 'Folkets Brasilien' og 'Folket uden frygt' indkaldt til generalstrejke den 11. november.

Vi ønsker de brasilianske folk stor succes med disse aktioner. Kun gennem mobilisering og organisering kan det brasilianske folk, der har en stærk kamptradition, få held med at styrte Temer-regeringen, forhindre denne tragedie og på den måde bane vejen for at oprette folkemagt og socialisme – det eneste system, der for alvor kan sætte en stopper for den udbytning og undertrykkelse, der har varet i århundreder.

Danmark, oktober 2016

Solidaritet med lærerforbundet i Ecuador (UNE)

Vi fremsender vores solidariske hilsener til Lærernes Landsforbund i Ecuador (UNE), den største faglige sammenslutning for de ecuadorianske undervisere. UNE har igennem sin 72 år lange historie spillet en overordentlig vigtig rolle for erobringen af folkets rettigheder og friheder og har stået fast imod de mest afskyelige diktaturer, Ecuador har set.

I dag - nøjagtigt som i tidligere tider - er UNE udsat for chikanerier og forfølgelse – nu fra de reaktionære kræfter, som gør sig gældende i Rafael Correas regering. Denne regering har afsløret sig som en tjener og en forsvarer af imperialisternes og de grupper af nyriges interesser, som er vokset frem som følge af en politik for modernisering af kapitalismen. Det er en sådan regering, som har sat opløsningen af en institution med stor demokratisk prestige,

kamptraditioner og en lang historie på sin dagsorden.

UNE er blevet offer for Correas og hans bevægelse, Alianza Pais', reaktionære politik, fordi forbundet i praksis har vist, at det konsekvent og urokkeligt forsvare folkets interesser. UNE har altid opretholdt klassens politiske uafhængighed, forbundet har været en moralsk bastion overfor diktaturer og kvasi-demokratiske regeringer. UNE har altid modsat sig planerne om at forstærke den nyliberale politik for privatisering af uddannelse og for fleksibilisering, det har kæmpet for lærernes, studenternes og folkets rettigheder. Af disse grunde har UNE støtte og solidaritet fra de vigtigste fagforeninger i Ecuador og det får støtte fra mange lærerforbund på internationalt niveau.

Fra hver vores hjørne af kloden vil vi

hilse og opmuntre kampen som lærerne og folkene i Ecuador fører, sådan at de på selvstændig vis kan udvikle og bygge den folkets enhed, som arbejderklassen og folkene i Ecuador behøver for at bygge deres nye fædreland og socialismen.

Længe leve lærernes og det ecuadorianske folks kamp!

Længe leve den internationale solidaritet!

Det 22. Plenarmøde i CIPOML

Danmark, oktober 2016

Kære fødende kvinde – du må føde 2 % hurtigere

Af jordemoder Anne Mette Elmehund

Grundet de såkaldte produktivitetskrav er jeg nødt til at bede dig om at føde 2 % hurtigere. Jeg ved ikke helt, hvordan vi skal gribe det an, men jeg ved, at tempoet skal sættes op, og vi skal være mere effektive.

Derudover kan jeg også være nødt til at bede dig om følgende:

- * Køre til et andet fødested, som du slet ikke kender, for vi har ikke plads til dig her.
- * Have forståelse for, at jeg er nødt til at forlade dig, selvom jeg godt kan se, du er bange og har ondt – men jeg har også en anden fødende, som jeg skal passe.
- * Godtage, at jeg må udskyde igangsættelsen af din fødsel. Jeg ved godt, jeg sagde til dig i går, at det er vores faglige anbefaling at sætte din fødsel i gang af hensyn til dit barns helbred. Men grundet travlhed er vi nu nødt til at udsætte det til i morgen. Jeg ved godt, dette gør dig bekymret – og med rette – men der er ikke noget, jeg kan gøre ved det.

- * Acceptere, at jeg ikke kan sy din bristning, efter du har født – der er alt for travlt lige nu. Men jeg kan lægge et lagen over dig, så du ikke føler dig helt så blottet, og så kommer jeg tilbage om to-tre timer.
- * Bære over med, at jeg er rigtig træt. Jeg har været på arbejde i snart 11 timer, har taget imod to andre børn tidligere i vagten, og jeg har endnu ikke haft tid til at spise noget – bortset fra et halvt æble og fem vingummier, som jeg nåede at kaste i munden mellem fødsel nr. 1 og 2.

- * Til sidst er jeg nødt til at bede dig om at køre hjem, nu hvor det er fem timer siden, du har født. Jeg ved godt, klokken er tre om natten, og du har allermest brug for at ligge i en varm seng og amme dit nyfødte barn. Men du er desværre nødt til at gå ned i din kolde bil og køre hjem, for vi har ikke senge til de normale flergangs-fødende.

Kære fødende kvinde:

Alt dette kan jeg som din jordemoder være nødt til at bede dig om. Det er jeg oprigtig ked af, for det var ikke derfor, jeg valgte at blive jordemoder – og du og dit barn fortjener så meget bedre!

Jeg håber inderligt, at Morten Hede-gaards exit fra Rigshospitalet og den efterfølgende opmærksomhed, der har været i medierne, vil få politikerne til at vågne op!

Fødselstallet stiger, og jordemødrene flygter væk som aldrig før.

De danske fødegange er presset til det yderste, og grænsen er nået – for længst!

Med ønsket om bedre forhold for de fødende og personalet på fødegangene

Fra 15 til 22

ministre, med god løn, gratis goder og ditto pensioner. Her er ingen begrænsninger - men volumenøgning - diametralt modsat nedskæringerne befolkningen gennemgår.

3 enigheden

Venstre Konservative Liberal Alliance har i fællesskab dannet koalitionen -

Ultra Højre - og denne kan øges med Dansk Folkeparti + Soc.dem. -

så dannes kan

- efter omstændighedene - et både 4de og 5te - sortkløver.

N.B.

*Redaktionen
Ønsker et godt
rødt Nytår.*

*Følg
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
på www.kpnet.dk*

**RØDT OG REVOLUTIONÆRT SOMMERTRÆF PÅ SYDFYN
27. - 30. JULI
SÆT ALLEREDE NU X I KALENDEREN**

Rødt og Revolutionært Sommertræf i 2017 - fra torsdag den 27. til søndag 30. Juli.

Stedet ligger tæt ved Fåborg på SydFyn - i de mest naturskønne omgivelser.

Pris 995,- kr. for 3 overnatninger.

Sæt allerede nu X i din kalender og tag gerne hele familien med.

Se flere oplysninger på facebook: Rødt og Revolutionært Sommertræf

Økonomisk indsamling **i 100 året for Oktoberrevolutionen**

Stor økonomisk indsamling fra november 2016 – november 2017 til fordel for aktiviteter i 100 året for Oktoberrevolutionen (1917-2017)

**Vejen til ét stærkt kommunistisk parti
og socialistisk revolution i Danmark!**

Vær med til at styrke APKs aktiviteter og udbrede bladet Kommunistisk Politik, hjemmesiden kpnet.dk og facebook KPnetavisen med dit bidrag. Meget gerne med et fast månedsbidrag gennem 100-året.

NU OGSÅ MOBILEPAY: 50 55 99 30 – Oktober Bogcafé

Oktober Bogcafé MobilePay nummer er: 50 55 99 30.

Husk skriv besked: Støtte.

Alle bidrag modtages med stor tak!

Eller brug Oktobers konto:

Bankkonto 1551 – 166 34 271 - Giro 1-663-4271

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:

alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

51 86 71 97

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Nu må det køb stoppes! Selv Trump advarer mod Danmarks nye kampfly

Af Nej tak til nye kampfly

De F-35 kampfly som danske politikere vil spendere milliarder på og vil købe uden reelt at kende slutprisen på er alt for dyre. Disse ord kommer fra den i øvrigt militaristisk sindede kommende amerikanske præsident Donald Trump.

USA har bestilt 1000 stk. og desuden finansieret udviklingsprogrammet, sammen med bl.a. Danmark. Danmark planlægger at bestille 27, hvor kun prisen på de første 10 vil være kendt – en meget elastisk aftale. At den er høj er der dog ingen tvivl om. At pengene vil blive taget ud af et samfundsbudget hvor nedskæringer rammer alle former for velfærd hersker der heller ingen tvivl om.

Danmark valgte som altid det som USA pegede på. Og det var åbenbart producenten Lockheed Martin, der først og fremmest skulle tilgodeses i præsident Obamas regeringsperiode.

En uge før præsidentvalget afsluttede

det amerikanske 'forsvars'ministerium deres niende kontrakt på F-35 kampfly – en aftale til 6,1 milliarder dollars.

Donald Trump har annonceret et kraftig boost i amerikansk oprustning, der ikke vil stå tilbage for tidligere præsidenter under mottoet "Make America great again". I den proces sætter han fingeren på overpriserne der flyder til våbenindustrien, og de meget tætte bånd til politikerne, hvor ledende politikere efter endt karriere får job i industrien og omvendt.

Hans eget valg af minister på området er dog ikke meget anderledes. Trumps valg af forsvarsminister er den tidlige-

Nej tak til nye kampfly-København arrangerede en happening på Christiansborg Slotsplads den 16. juni 2016.

re general James Mattis. Han kommer direkte fra en lederpost hos våbenproducenten General Dynamics.

Vi har ingen brug for hverken dræbervåben eller den våbenindustri der dræner vores samfund for værdier.

KØBET AF NYE KAMPFLY MÅ STOPPES!

Kommunistisk Politik Indhold nr. 12 - 2016

**TEMA: STOP LØKKES NYE
ARBEJDSGIVERREGERING**

Kort status på 2016 s. 2

Opfordring til modstand s. 3

Arktis i fokus s. 8

*Lone Vitus: Al magt til maden
s. 11*

Reno takker af s. 13

Nisser i hele landet i oprør s. 14

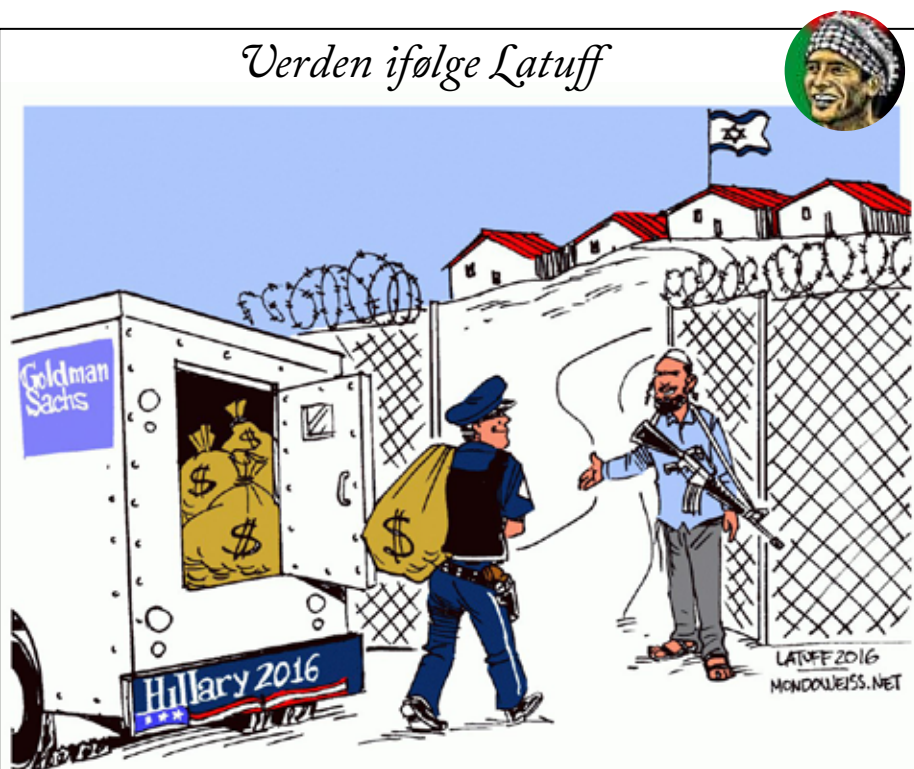
*Europolaftalen må forkastes
s. 16*

*Massivt Nej til Renzi og EU
s. 18*

Erdogan indfører diktatur s. 20

Fidel Castro 1926-2016 s. 22

Verden ifølge Latuff

Goldman Sachs er sponsor for zionistiske bosættere i Hebron